

# แนวทางการคุ้มครองเด็กในการใช้สื่อออนไลน์ ในต่างประเทศ

โดย ดร. ธีรรัตน์ ผินทวี วงศ์ระเนนท



## สารบัญ

1. บทคัดย่อ	2
2. บทนำ	4
3. ภัยบนโลกออนไลน์	5
4. สถานการณ์การใช้สื่อสังคมออนไลน์ของเด็กและเยาวชน	8
5. การคุ้มครองเด็กในการใช้สื่อออนไลน์ในต่างประเทศ	18
6. บทสรุปและข้อเสนอแนะ	50

## 1. บทคัดย่อ

ในปัจจุบัน เด็กมีสัดส่วนประมาณ 1 ใน 3 ของประชากรทั้งหมดในโลก โดยในประเทศที่พัฒนาแล้ว เด็กที่มีอายุน้อยกว่า 18 ปีมีสัดส่วนประมาณ 1 ใน 5 ของประชากร แต่ในประเทศที่พัฒนาน้อยกว่า เด็กมีสัดส่วนสูงมาก เมื่อเทียบกับประชากรทั้งหมด โดยมีประมาณ 1 ใน 3 ถึง 1 ใน 2 ของประชากร ผลการศึกษาของกองทุนเด็กแห่งสหประชาชาติ (United Nations Children's Fund) หรือ UNICEF ที่ได้ร่วมมือกับบริษัทวิจัยชั้นนำของโลก คือ Ipsos เมื่อเดือนเมษายน 2016 ได้ทำการศึกษาวัยรุ่นที่มีอายุ 18 ปี จำนวนมากกว่า 10,000 คนจาก 25 ประเทศทั่วโลก รวมทั้งประเทศไทย พบว่า**มากกว่าร้อยละ 40 ของเด็กที่ตอบแบบสอบถามเริ่มใช้อินเตอร์เน็ตก่อนอายุ 13 ปี** ผลการศึกษาพบว่าวัยรุ่นส่วนใหญ่รับรู้ว่ามีภัยอันตรายอยู่บนโลกออนไลน์ และวัยรุ่นมากกว่าครึ่งหนึ่งคิดว่าเพื่อนของพวกเขามีส่วนร่วมในพฤติกรรมเสี่ยงต่างๆ ผลการศึกษายังพบอีกว่าวัยรุ่นหันไปปรึกษาเพื่อนมากกว่าผู้ปกครองเมื่อพวกเขาารู้สึกถูกข่มขู่หรือรู้สึกไม่ปลอดภัยบนโลกออนไลน์

การศึกษาแนวทางการคุ้มครองเด็กในการใช้สื่อออนไลน์ครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาใน 5 ประเทศที่เป็นประเทศที่พัฒนาแล้ว ได้แก่ ประเทศออสเตรเลีย อังกฤษ สหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น และสิงคโปร์ โดยเริ่มต้นด้วยการอธิบายถึงลักษณะของภัยประเภทต่างๆ ที่เด็กกำลังเผชิญอยู่บนโลกออนไลน์ ซึ่งสามารถจัดกลุ่มภัยหลักประเภทต่างๆ ได้ ดังนี้ 1) สื่อที่มีเนื้อหาไม่เหมาะสม เช่น สื่อลามกอนาจาร ภาพการละเมิดเด็ก 2) การล่อลวงและการละเมิดทางเพศออนไลน์ (Online Grooming and Sexual Abuse) เด็กและเยาวชนอาจถูกล่อลวงบนโลกออนไลน์หรือบนโลกแห่งความเป็นจริงได้โดยคนแปลกหน้าหรือโดยคนที่พวกเขารู้จัก โดยเด็กและเยาวชนจำนวนมากไม่มีความเข้าใจว่าพวกเขากำลังถูกล่อลวง หรือไม่รู้ว่าสิ่งที่เกิดขึ้นคือการละเมิด 3) การกลั่นแกล้งกันบนโลกออนไลน์ (Cyberbullying) และ 4) การเข้าถึงข้อมูลส่วนบุคคล

ผลการศึกษาแนวทางการคุ้มครองเด็กในการใช้สื่อออนไลน์ในทั้ง 5 ประเทศ พบว่า รัฐบาลในประเทศดังกล่าวได้นำกฎหมายและนโยบายด้านการคุ้มครองเด็กจากเนื้อหาที่ไม่เหมาะสมสำหรับเด็ก การแสวงประโยชน์และการละเมิดทางเพศเด็กมาใช้ เช่น การกำหนดให้การแสวงประโยชน์และการละเมิดทางเพศเด็กในทุกรูปแบบเป็นอาชญากรรม ซึ่งหมายรวมถึงการครอบครองสื่อละเมิดทางเพศเด็กด้วย และการกลั่นแกล้งบนโลกออนไลน์เป็นอาชญากรรม เป็นต้น นอกจากกลุ่มกฎหมายดังกล่าวแล้ว ยังมีกฎหมายที่คุ้มครองข้อมูลและการใช้ข้อมูลของเด็กออนไลน์ เป็นต้น นอกจากนี้ ประเทศเหล่านี้ยังมีความร่วมมือกันระหว่างประเทศและระหว่างหน่วยงานบังคับใช้กฎหมาย ผ่านตำรวจอาเซียน (ASEANPOL) ตำรวจยุโรป (EUROPOL) ตำรวจสากล (INTERPOL) และหน่วยปฏิบัติการเฉพาะกิจเสมือนระดับโลก (VIRTUAL GLOBAL TASKFORCE) หรือ VGT ที่เป็นความร่วมมือกันระหว่างหน่วยงานบังคับใช้กฎหมาย

ของประเทศต่างๆ รวมถึงพันธมิตรจากภาคส่วนต่างๆ ทั้งจากภาคอุตสาหกรรม การเงิน และภาคประชาสังคม ในการรับมือกับอาชญากรรมทางด้านไซเบอร์ ซึ่งหมายรวมถึงการแสวงประโยชน์ทางเพศเด็กบนโลกออนไลน์ด้วย

นอกจากนั้น กฎหมายยังให้ความสำคัญกับผลประโยชน์ของเด็กเป็นที่ตั้ง และเชื่อมโยงไปถึงกฎหมาย และนโยบายการคุ้มครองเด็ก ประเทศดังกล่าวมีระบบการรับมือกับปัญหาที่เป็นความร่วมมือระหว่างระบบยุติธรรม (Criminal Justice System) และหน่วยงานที่ดูแลด้านสวัสดิการเด็ก การศึกษา สุขภาพ และภาคส่วนทางด้านการสื่อสารข้อมูลและเทคโนโลยี รวมถึง ภาคประชาสังคม และครอบครัวเด็ก เพื่อปกป้อง และทำให้เด็กมีความเข้มแข็ง และปลอดภัยบนโลกออนไลน์มากขึ้น เช่น ในสหรัฐอเมริกา มีกฎหมายคุ้มครองความเป็นส่วนตัวบนโลกออนไลน์ของเด็ก (Children's Online Privacy Protection Act) หรือ COPPA ให้สิทธิแก่ผู้ปกครองในการควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลที่ระบุตัวตนของเด็กทางอินเทอร์เน็ต (Personally Identifiable Information) โดยกำหนดว่าผู้ให้บริการเว็บไซต์หรือผู้ให้บริการออนไลน์อื่นๆ ที่มีการเก็บข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ใช้งานที่เป็นเด็ก จะต้องได้รับความยินยอมจากผู้ปกครองก่อนการเก็บรวบรวม ใช้ และเปิดเผยข้อมูลของเด็กซึ่งมีอายุไม่เกิน 13 ปี

ส่วนภาคอุตสาหกรรม บริษัททางด้าน ICT สามารถทำงานร่วมมือกับกระทรวงที่เกี่ยวข้อง หน่วยงานบังคับใช้กฎหมาย และองค์กรภาคสังคม **เพื่อสร้างสภาพแวดล้อมทางออนไลน์ที่ปลอดภัยสำหรับเด็กได้** เช่น การให้บริการซอฟต์แวร์คัดกรอง/ปิดกั้นข้อมูล อย่างไรก็ตาม ประเทศเหล่านี้ยังคงให้การใช้ซอฟต์แวร์ดังกล่าวเป็นไปตามความสมัครใจ มิได้บังคับให้ต้องมีการติดตั้งเครื่องมือคัดกรองโดยอัตโนมัติ ส่วนการกำจัดสื่อละเมิดทางเพศเด็ก หรือสื่อต้องห้าม เมื่อผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตได้รับแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตต้องดำเนินการโดยการถอดเนื้อหาที่ออกจากระบบอินเทอร์เน็ตเพื่อป้องกันผู้ใช้บริการไม่ให้เข้าถึงเนื้อหาต้องห้ามนั้นๆ เช่น ในประเทศสิงคโปร์ มีองค์กรพัฒนาสื่อแห่งสิงคโปร์ (Media Development Authority of Singapore) หรือ MDA เป็นองค์กรตามกฎหมายภายใต้กระทรวงสื่อสารและข้อมูล เป็นหน่วยงานรับผิดชอบ เป็นต้น นอกจากนี้ ผลการศึกษาพบว่ามีความร่วมมือระหว่างบริษัททางด้าน ICT ในการให้การศึกษากับความปลอดภัยบนโลกออนไลน์แก่เด็ก ผู้ปกครอง และเจ้าหน้าที่ทางด้านการศึกษาในประเทศเหล่านี้อีกด้วย

สำหรับด้านการให้ความรู้และการเฝ้าระวังภัยบนโลกออนไลน์ พบว่า ในแต่ละประเทศมีหลายหน่วยงานที่มีโครงการเพื่อสร้างสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยบนโลกออนไลน์สำหรับเด็ก เช่น ThinkUKnow Australia ที่ได้รับการจัดตั้งโดย AFP ในปี 2009 เป็นโครงการด้านความปลอดภัยทางไซเบอร์ที่มี

เป้าหมายให้การศึกษา และยกระดับความตระหนักรู้ในเรื่องที่เกี่ยวกับการใช้เทคโนโลยีของเด็ก และการช่วยเหลือเด็กในการจัดการกับปัญหาที่พวกเขาอาจประสบบนโลกออนไลน์อย่างปลอดภัยและถูกต้องให้กับผู้ปกครอง ครู และผู้ดูแลเด็กอีกด้วย

อาจกล่าวได้ว่า การศึกษาครั้งนี้ พบแนวทางในการคุ้มครองเด็กในการใช้สื่อออนไลน์ในต่างประเทศในทุกมิติ ทั้งการป้องกันไม่ให้เกิดปัญหา การปกป้องและส่งเสริมให้เด็กเข้มแข็ง รู้เท่าทัน และปลอดภัยในสภาพแวดล้อมบนโลกออนไลน์ การเยียวยาแก้ไขกรณีที่เด็กได้รับผลกระทบและตกเป็นเหยื่อของผู้มุ่งแสวงประโยชน์จากเด็ก ตลอดจนการให้การศึกษาแก่ครู ผู้ปกครอง ผู้ดูแลเด็ก และเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง ในด้านต่างๆ ที่จำเป็น เพื่อให้การทำงานร่วมกันของทุกภาคส่วนในการสร้างสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยสำหรับเด็กบนโลกออนไลน์เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

## 2. บทนำ

ข้อมูลการใช้อินเทอร์เน็ตของเด็กที่มีอายุระหว่าง 15 - 24 ปี แยกตามกลุ่มประเทศของสหภาพโทรคมนาคม หรือ ITU ซึ่งให้เห็นว่า สัดส่วนของเด็กและเยาวชนในประเทศที่กำลังพัฒนาที่ใช้อินเทอร์เน็ตออนไลน์เป็น 2 เท่าของตัวเลขเฉลี่ยของประชากรที่ออนไลน์ทั้งหมด (ITU 2013) ด้วยข้อมูลดังกล่าวเบื้องต้นจึงอาจกล่าวได้ว่า สัดส่วนของเด็กที่ใช้อินเทอร์เน็ตในประเทศที่กำลังพัฒนามีสัดส่วนที่เพิ่มขึ้น เพราะประเทศที่กำลังพัฒนาสามารถเข้าถึงอินเทอร์เน็ตได้มากขึ้น ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับระดับอายุของการใช้อินเทอร์เน็ตครั้งแรก<sup>25</sup>

แม้ว่ามันเป็นไปได้ในปัจจุบันที่จะคำนวณสัดส่วนผู้ใช้อินเทอร์เน็ตที่เป็นเด็กได้ด้วยความเที่ยงตรง การประเมินว่าผู้ใช้อินเทอร์เน็ตที่เป็นเด็กมีสัดส่วนเป็น 1 ใน 3 ของประชากรที่ใช้อินเทอร์เน็ตทำโดยพื้นฐานดังต่อไปนี้

- เด็กที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี มี 1 ใน 3 ของประชากรทั้งหมด แม้เด็กจะไม่ได้ใช้อินเทอร์เน็ตทั้งหมด แต่ตัวบ่งชี้หลายตัว ซึ่งให้เห็นว่าเด็ก ๆ ออนไลน์ในอัตราโดยเฉลี่ยทุกช่วงอายุ (ออนไลน์ในอัตราที่ต่ำเมื่อมีอายุน้อย และอัตราที่สูงขึ้นเมื่อเป็นวัยรุ่น) ที่ใกล้เคียงกันกับอัตราออนไลน์ของผู้ใหญ่
- ตามข้อมูลที่มีอยู่ของ ITU ของกลุ่มประเทศที่พัฒนาแล้วและประเทศที่กำลังพัฒนา แสดงให้เห็นว่าอัตราเฉลี่ยของเด็กออนไลน์ที่มีอายุระหว่าง 0 - 15 ปี มีค่าใกล้เคียง

กับอัตราเฉลี่ยของผู้ใหญ่ออนไลน์ที่มีอายุระหว่าง 25 - 74 ปี แม้ว่าเด็กทารกจะไม่ใช้ผู้ใช้อินเทอร์เน็ต แต่ในประเทศที่เจริญแล้วเด็กในระดับอนุบาลก็เข้าถึงอินเทอร์เน็ตแล้ว นอกจากนี้ เยาวชนที่มีอายุระหว่าง 15 - 24 ปี มีแนวโน้มที่จะออนไลน์เป็น 2 - 3 เท่าของผู้ใหญ่ที่มีอายุมากกว่า และในประเทศที่กำลังพัฒนาสัดส่วนนี้มีค่าสูงกว่า

- มีหลักฐานหลายชิ้นแสดงให้เห็นว่าเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี มีแนวโน้มที่จะออนไลน์มากกว่าผู้ใหญ่ที่มีอายุมากกว่า 18 ปี ในขณะที่เด็กในประเทศที่พัฒนาแล้วมีสัดส่วน 1 ใน 5 ของประชากร (ดังนั้นในช่วงเริ่มต้นของการใช้อินเทอร์เน็ต มีสัดส่วน 1 ใน 5 ของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตทั้งหมด) การเติบโตของประชากรออนไลน์ทั้งในปัจจุบันและอนาคตจึงกำลังเกิดขึ้นในประเทศที่กำลังพัฒนา ที่ซึ่งเด็กมีสัดส่วนอยู่ระหว่าง 1 ใน 3 ถึง 1 ใน 2 ของประชากรทั้งประเทศ

### 3. ภัยบนโลกออนไลน์

ภัยบนโลกออนไลน์สามารถจำแนกออกเป็นรูปแบบต่างๆ ได้ดังนี้

- สื่อที่มีเนื้อหาที่ไม่เหมาะสม

เด็กและเยาวชนอาจเห็นเนื้อหาที่ผิดกฎหมายหรือไม่เหมาะสมบนโลกออนไลน์ เช่น

- สื่อลามกอนาจาร
- ภาพการละเมิดเด็ก
- คำแนะนำที่เป็นอันตราย เช่น กระตุ้นให้ทานอาหารที่ไม่เหมาะสม (Eating Disorders) ทำร้ายตัวเอง หรือฆ่าตัวตาย เป็นต้น
- สื่อที่กระตุ้นให้ใช้ความรุนแรง หรือเกลียดชังทางด้านเชื้อชาติ

เว็บไซต์บางแห่งมีการแสดงเนื้อหาที่ผิดกฎหมาย ในขณะที่เว็บไซต์ที่ถูกกฎหมายบางแห่งอาจมีการแสดงคำแนะนำโดยที่ไม่มีการกำกับดูแล หรือเป็นเนื้อหาที่เหมาะสมกับผู้ใหญ่เท่านั้น เด็กอาจพบเจอเนื้อหาเหล่านี้โดยบังเอิญ หรือพวกเขาอาจตั้งใจค้นหาเนื้อหาเหล่านี้เพราะความอยากรู้อยากเห็น คำสัญญาว่าจะให้หรือของรางวัลก็อาจเป็นเหตุผลส่วนหนึ่งทำให้เด็กเข้ามาดูเนื้อหาเหล่านี้

- **การล่อลวงและการละเมิดทางเพศ (Grooming and Sexual Abuse)**

Grooming หรือการล่อลวงทางเพศ คือ การที่บุคคลใดบุคคลหนึ่งสร้างความผูกพันด้านอารมณ์กับเด็กคนใดคนหนึ่ง เพื่อต้องการได้ความเชื่อใจจากเด็กโดยมีเป้าหมายต้องการละเมิดหรือแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็ก และส่วนใหญ่เกิดขึ้นบนโลกออนไลน์ เด็กและเยาวชนอาจถูก Groom บนโลกออนไลน์หรือบนโลกแห่งความเป็นจริงได้โดยคนแปลกหน้าหรือโดยคนที่พวกเขารู้จัก ตัวอย่างเช่น สมาชิกในครอบครัว เพื่อน หรือคนทำงานในวิชาชีพต่างๆ บุคคลที่ทำการล่อลวงอาจเป็นผู้ชายหรือผู้หญิง ที่มีช่วงอายุใดก็ได้ เด็กและเยาวชนจำนวนมากไม่มีความเข้าใจว่าพวกเขากำลังถูกล่อลวง หรือไม่รู้ว่สิ่งที่เกิดขึ้นคือการละเมิด

การล่อลวงเกิดขึ้นได้ทั้งบนโลกออนไลน์และออฟไลน์ พวกชอบล่อลวงเด็ก (Groomers) จะปกปิดความตั้งใจที่แท้จริงของตนเอง และใช้เวลากับเด็กเป็นเวลานานเพื่อให้ได้รับความเชื่อใจจากเด็ก โดยอาจใช้ความพยายามเพื่อให้ได้ความไว้วางใจหรือเชื่อใจจากสมาชิกในครอบครัวของเด็กเพื่อพวกเขาสามารถอยู่กับเด็กได้โดยล้าพั้ง

พวกชอบล่อลวงเด็กทำสิ่งเหล่านี้โดยการ

- แสร้งทำตัวเป็นบุคคลอื่นที่ไม่ใช่ตัวตนของตัวเองบนโลกออนไลน์ ตัวอย่าง เช่น โกหกว่าพวกเขามีอายุเท่ากับเด็ก
- ให้คำปรึกษา หรือให้ความเข้าใจ
- ชื่อของขวัญให้
- ให้ความใส่ใจกับเด็ก
- ใช้ตำแหน่งหน้าที่ทางการงาน หรือชื่อเสียง
- พาเด็กไปท่องเที่ยว ออกไปข้างนอก หรือพาไปเที่ยวในช่วงวันหยุด

เมื่อได้รับความไว้วางใจหรือเชื่อใจจากเด็กแล้ว พวกชอบล่อลวงเด็กจะแสวงหาประโยชน์จากความสัมพันธ์นี้จากเด็กโดยการแยกเด็กออกจากเพื่อน หรือครอบครัว และทำให้เด็กรู้สึกต้องพึ่งพาพวกเขา ใช้วิธีทุกรูปแบบในการควบคุมให้เด็กเชื่อว่าเด็กไม่มีทางเลือกและจำเป็นต้องทำในสิ่งที่พวกเขาต้องการ

การล่อลวงเด็กอาจใช้ความลับของเด็กเป็นวิธีในการควบคุม หรือทำให้เด็กกลัว บางครั้งอาจขู่เด็กว่าจะเปิดโปงความลับ หรือทำให้เด็กรู้สึกอับอาย หรือรู้สึกผิดเพื่อไม่ให้เด็กนำเรื่องการถูกละเมิดไปบอกกับบุคคลอื่น พวกชอบล่อลวงเด็กสามารถใช้เว็บไซต์สังคมออนไลน์ อินสแตนท์เมสเสจจิง

แอปพลิเคชันต่างๆ เช่น แอปพลิเคชันหาคู่สำหรับวัยรุ่น หรือเกมออนไลน์แพลตฟอร์มต่างๆ ในการติดต่อกับเด็กหรือเยาวชน

นอกจากนี้ การล่อลวงเด็กอาจใช้เวลาในการเรียนรู้เกี่ยวกับความสนใจในเรื่องต่างๆ ของเด็กหรือเยาวชนจากโปรไฟล์ออนไลน์ของเด็ก และใช้ข้อมูลและความรู้เหล่านั้นในการสร้างความสัมพันธ์ มันเป็นเรื่องง่ายสำหรับพวกชอบล่อลวงเด็กในการซ่อนอัตลักษณ์ของตัวเองบนโลกออนไลน์ โดยอาจแกล้งทำตัวเป็นเด็ก และเข้ามาแชต และในที่สุดมาเป็นเพื่อนกับเด็กที่พวกเขาพุ่งเป้าเอาไว้

พวกชอบล่อลวงเด็กอาจมองหาสิ่งดังต่อไปนี้

- ชื่อผู้ใช้ (Usernames) หรือความเห็นต่างๆ (Comments) ที่เด็กได้แสดงความเห็นไว้ ที่มีนัยทางเพศ
- ความเห็นที่แสดงออกไปในพื้นที่สาธารณะ (Public Comments) ที่บ่งชี้ว่าเด็กคนนั้นมี ความภูมิใจในตัวเองต่ำ หรือเป็นเด็กที่มีสภาพเปราะบาง
- การตั้งค่าการใช้ GPS โดยมีแอปพลิเคชันและเว็บไซต์สังคมออนไลน์จำนวนมากที่ใช้ซอฟต์แวร์ในการติดตามว่าผู้ใช้อยู่ที่ไหน เด็กและเยาวชนอาจเปิดเผยสถานที่ที่อยู่ของตนเองโดยการแท็กภาพบนอินสตาแกรม หรือการเช็คอินในเฟซบุ๊ก หรือโพสแควอร์ ซึ่งหมายความว่าผู้คนสามารถรู้ว่าลูกหลานของคุณอาศัย ที่ไหน ทำงาน หรือเรียนอยู่ที่ไหน

โดยทั่วไปแล้ว พวกชอบล่อลวงไม่ได้มีเป้าหมายไปที่เด็กคนใดคนหนึ่งเป็นการเฉพาะเสมอไป บางครั้งพวกเขาจะส่งข้อความไปให้เด็กและเยาวชนครั้งละหลายร้อยคน และรอดูว่าจะมีใครตอบกลับมา พวกชอบล่อลวงไม่มีความจำเป็นต้องได้พบกับเด็กจริงๆ เพื่อทำการละเมิด ในปัจจุบัน มีพวกชอบล่อลวงจำนวนมากแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็กโดยการชวนให้เด็กเข้าร่วมกิจกรรมทางเพศทางออนไลน์

เราไม่มีข้อมูลว่าการล่อลวงทางเพศเกิดขึ้นมากแค่ไหน เนื่องจากเด็กส่วนใหญ่ไม่บอกว่าเกิดอะไรขึ้นกับพวกเขา เด็กอาจไม่พูดออกมาเพราะว่าพวกเขาอาย รู้สึกผิด ไม่รู้ว่าพวกเขากำลังถูกละเมิด หรือเชื่อว่าพวกเขากำลังมีความสัมพันธ์กับเพื่อนชาย หรือเพื่อนหญิง

#### ● การกลั่นแกล้งกันบนโลกออนไลน์ (Cyberbullying)

การกลั่นแกล้ง (Bullying) คือการที่เด็กตกเป็นเป้าหมายของพฤติกรรมที่อาจก่อให้เกิดภัยอันตราย หรือพฤติกรรมที่ตั้งใจทำร้าย เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง และเกี่ยวข้องกับความไม่



สมดุลของอำนาจทำให้เหยื่อไม่สามารถป้องกันตัวเองได้จากพฤติกรรมดังกล่าว แม้ว่า การกลั่นแกล้งกันเกิดขึ้นออฟไลน์มากกว่าออนไลน์ก็ตาม แต่อินเทอร์เน็ตและโทรศัพท์มือถือทำให้เด็กและเยาวชนมีวิธีการและโอกาสใหม่ๆ ในการกลั่นแกล้งผู้อื่นออนไลน์ได้มากขึ้น

พฤติกรรมบางประเภท เช่น การข่มขู่ และการขู่ว่าจะเปิดโปงความลับเป็นการกระทำที่เป็นภัยมากกว่าการแชร์ภาพ หรือการแสดงความเห็นเชิงล้อเลียนบนสังคมออนไลน์ การกลั่นแกล้งกันบนโลกไซเบอร์หรือออนไลน์ทำให้เกิดความรู้สึกที่เป็นลบ ความกลัว และความรู้สึกไร้คนช่วยเหลือมากกว่าที่เกิดจากการกลั่นแกล้งกันทางออฟไลน์ และมีความสัมพันธ์กับปัญหาความล้มเหลวในโรงเรียน ความซึมเศร้า ความวิตกกังวล และปัญหาทางจิต

- **การเข้าถึงข้อมูลส่วนบุคคล**

การตั้งค่าความเป็นส่วนตัว (Privacy Controls) สามารถกำหนดหรือจำกัดผู้เข้าดูข้อมูลรายละเอียดของเด็ก เช่น ชื่อ อายุ และที่อยู่ได้ แต่เมื่อเด็กติดต่อกับบุคคลอื่นในฐานะ “เพื่อน” บุคคลนั้นสามารถเข้าถึงข้อมูลส่วนบุคคลของเด็กได้ นอกจากนี้ ยังมีเกมที่เล่นได้โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย เกมบางเกมอาจขอให้เด็กกรอกข้อมูลเป็นจำนวนมากก่อนที่เด็กจะสามารถเล่นเกมได้ และบริษัทเกมเหล่านี้ก็จะเช่าหรือขายข้อมูลเหล่านี้ให้ผู้อื่นอย่างผิดกฎหมาย

#### 4. สถานการณ์การใช้สื่อสังคมออนไลน์ของเด็กและเยาวชน

กองทุนเด็กแห่งสหประชาชาติ (United Nations Children's Fund) หรือ UNICEF ได้ร่วมมือกับ Ipsos บริษัทวิจัยตลาดชั้นนำของโลก ทำการศึกษาวัยรุ่นที่มีอายุ 18 ปี จำนวนมากกว่า 10,000 คนจาก 25 ประเทศทั่วโลก ได้แก่ อัลบาเนีย อัลจีเรีย บราซิล สาธารณรัฐโดมินิกัน เอลซัลวาดอร์ กานา กัวเตมาลา อินเดีย อินโดนีเซีย จาไมกา จอร์แดน เคนยา มาดากัสการ์ มาเลเซีย มอนเตเนโกร มอริอ็อกโค นามิเบีย ปารากวัย ฟิลิปปินส์ เซอร์เบีย ประเทศไทย อุกันดา สหราชอาณาจักร สหรัฐอเมริกา และ เวียดนาม โดยมากกว่าร้อยละ 40 ของเด็กที่ตอบแบบสอบถามเริ่มใช้อินเทอร์เน็ตก่อนมีอายุ 13 ปี เป้าหมายของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้คือการวิเคราะห์ความเห็นและมุมมองที่เกี่ยวข้องกับภัยอันตรายที่เด็กและเยาวชนเผชิญอยู่ในโลกดิจิทัล เพื่อให้มีความเข้าใจเด็กในยุคปัจจุบันที่เติบโตมาบนโลกออนไลน์ดียิ่งขึ้น

ผลการศึกษาพบว่า วัยรุ่นส่วนใหญ่รับรู้ว่ามีภัยอันตรายอยู่บนโลกออนไลน์ และวัยรุ่นมากกว่าครึ่งหนึ่งคิดว่าเพื่อนของพวกเขามีส่วนร่วมในพฤติกรรมเสี่ยงต่างๆ วัยรุ่นส่วนใหญ่ที่ตอบแบบสอบถามคิดว่าเด็กและเยาวชนอยู่ในภาวะเสี่ยงที่จะถูกละเมิดหรือถูกเอาเปรียบทางเพศบนโลกออนไลน์

- มากกว่าครึ่ง (ร้อยละ 53) ของเด็กที่มีอายุ 18 ปีจำนวน 10,000 คนจากทั่วโลกเชื่ออย่างยิ่งว่าภัยอันตรายเหล่านี้มีอยู่จริง และอีกร้อยละ 27 ค่อนข้างเห็นด้วย
- มากกว่าครึ่ง (ร้อยละ 57) คิดว่าเพื่อนของพวกเขามีส่วนร่วมในพฤติกรรมที่มีความเสี่ยงบนโลกออนไลน์
- เกือบร้อยละ 90 ของวัยรุ่นชายและหญิงมีความเชื่อว่าพวกเขาสามารถหลีกเลี่ยงจากภัยอันตรายบนโลกออนไลน์ได้ แม้วัยรุ่นเหล่านี้จะรู้ว่าภัยอันตรายอยู่มากมายบนโลกออนไลน์ แต่พวกเขาคิดว่าพวกเขารู้วิธีปกป้องตัวเองจากอันตรายบนสังคมออนไลน์ และรู้ว่าจะหลีกเลี่ยงจากสถานการณ์อันตรายในขณะใช้อินเทอร์เน็ตได้อย่างไร
- 2 ใน 3 ของผู้ตอบแบบสอบถามเชื่อว่าการกลั่นแกล้งกันหรือการละเมิดบนโลกออนไลน์จะไม่มีทางเกิดขึ้นกับพวกเขา โดยร้อยละ 36 เชื่ออย่างยิ่ง และร้อยละ 30 ค่อนข้างเชื่อ
- ร้อยละ 59 ของผู้ตอบแบบสอบถามคิดว่าความรู้จักคนใหม่ๆ บนโลกออนไลน์เป็นเรื่องค่อนข้างสำคัญ หรือสำคัญมากสำหรับพวกเขา
- มีผู้ตอบแบบสอบถามเพียงร้อยละ 36 เท่านั้นที่เชื่ออย่างยิ่งว่าพวกเขาสามารถบอกได้ว่าบุคคลใดกำลังโกหกเรื่องตัวตนที่แท้จริงพวกเขาบนโลกออนไลน์

ผลการศึกษายังพบอีกว่าวัยรุ่นหันไปปรึกษาเพื่อนมากกว่าผู้ปกครองเมื่อพวกเขาารู้สึกถูกข่มขู่หรือรู้สึกไม่ปลอดภัยบนโลกออนไลน์

- ร้อยละ 54 เห็นด้วยอย่างยิ่งว่าพวกเขาจะเล่าเรื่องให้เพื่อนฟัง
- ร้อยละ 48 เห็นด้วยอย่างยิ่งว่าพวกเขาจะเล่าเรื่องให้ผู้ปกครองฟัง
- ร้อยละ 19 จะเล่าเรื่องให้ครูฟัง

โดยวัยรุ่นร้อยละ 44 เห็นด้วยอย่างยิ่งว่าพวกเขาสามารถช่วยเหลือเพื่อนที่กำลังเผชิญภัยอันตรายบนโลกออนไลน์ได้

นอกจากนั้น ผลการสัมภาษณ์แสดงให้เห็นว่าวัยรุ่นชายให้ความสำคัญกับความเป็นส่วนตัวและความมั่นคง (Security) น้อยกว่าวัยรุ่นหญิง โดยร้อยละ 67 ของวัยรุ่นหญิงเห็นด้วยอย่างยิ่งว่าพวกเขาจะรู้สึกกังวลหากได้รับความเห็นหรือการร้องขอทางเพศจากคนบนโลกออนไลน์ เมื่อเปรียบเทียบกับวัยรุ่นชายที่มีเพียงร้อยละ 47

- วัยรุ่นหญิงร้อยละ 76 กล่าวว่า การปกป้องความมั่นคงและความเป็นส่วนตัวบนโลกออนไลน์เป็นสิ่งที่สำคัญมาก เมื่อเทียบกับร้อยละ 71 ของวัยรุ่นชาย
- วัยรุ่นหญิงมีแนวโน้มที่จะเล่าเรื่องให้ใครสักคนฟังหากพวกเขาารู้สึกถูกข่มขู่บนโลกออนไลน์มากกว่า

วัยรุ่นชาย ร้อยละ 58 เห็นด้วยอย่างยิ่งว่าพวกเขาจะเล่าเรื่องให้ผู้ปกครองฟัง ในขณะที่วัยรุ่นชาย มีเพียงร้อยละ 39

#### 4.1 สถานการณ์การใช้สื่อออนไลน์ของเด็กและเยาวชนในประเทศออสเตรเลีย

ในปี 2014 รัฐบาลของนายกรัฐมนตรีนอร์แมน แอบบอต ได้จัดสรรเงินจำนวน 10 ล้านเหรียญเพื่อทำให้ความปลอดภัยบนโลกออนไลน์ของเด็ก (Online Safety for Children) มีมากขึ้น เงินทุนดังกล่าวจะถูกแบ่งจัดสรรให้แก่มาตรการเสริมสร้างความปลอดภัยของเด็กบนโลกออนไลน์ที่กำหนดอยู่ในนโยบายของรัฐบาลเป็นเวลา 4 ปี ดังนี้

- เงินจำนวน 7.5 ล้านเหรียญเพื่อใช้สำหรับช่วยเหลือโรงเรียนเพื่อให้เข้าถึงโครงการความปลอดภัยบนโลกออนไลน์ที่ได้รับการรับรองมาตรฐาน (Accredited Online Safety Programmes)
- เงินจำนวน 2.4 ล้านเหรียญ เพื่อใช้ในการสร้างและดำเนินงานสำนักงานคณะกรรมการความปลอดภัยทางด้านอิเล็กทรอนิกส์ของเด็ก (Office of the Children's e-Safety) โดยคณะกรรมการเป็นผู้นำในการรับผิดชอบความปลอดภัยบนโลกออนไลน์ และ
- เงินจำนวน 0.1 ล้านเหรียญเพื่อใช้ในการสนับสนุนงานวิจัยและการรณรงค์ข้อมูลทางด้านความปลอดภัยบนโลกออนไลน์ ของออสเตรเลีย

เงินทุนดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งของแผนกลยุทธ์เชิงปฏิบัติการทางด้านเศรษฐกิจของรัฐบาลของนายกรัฐมนตรีนอร์แมน แอบบอต (Abbott Government's Economic Action Strategy) เพื่อสร้างเศรษฐกิจที่มีความรุ่งเรืองและแข็งแกร่ง และประเทศออสเตรเลียที่มีความปลอดภัยและมั่นคง

รัฐบาลได้จัดให้ความปลอดภัยบนโลกออนไลน์ของเด็กเป็นสิ่งที่มีความสำคัญในลำดับต้นๆ กระบวนการรับฟังความคิดเห็นสาธารณะที่ผ่านมาไม่นานมานี้ได้แสดงให้เห็นถึงข้อห่วงใยของชุมชนที่ต้องการให้มีมาตรการที่เพิ่มความปลอดภัยบนโลกออนไลน์มากยิ่งขึ้น ผู้ปกครองและโรงเรียนจำนวนมากมีความรู้สึกว่ามีเครื่องมือและความรู้ไม่เพียงพอในการปกป้องเด็กจากอันตรายบนโลกออนไลน์ งานวิจัยขององค์การสื่อและการสื่อสารแห่งออสเตรเลีย (Australian Communications and Media Authority) ชี้ว่าร้อยละ 21 ของเด็กที่มีอายุระหว่าง 14 - 15 ปีถูกกลั่นแกล้งบนโลกออนไลน์ ([http://www.minister.communications.gov.au/paul\\_fletcher/news/australian\\_government\\_keeping\\_our\\_children\\_safe\\_online#.V0nBvGdJm1t](http://www.minister.communications.gov.au/paul_fletcher/news/australian_government_keeping_our_children_safe_online#.V0nBvGdJm1t), 13 พฤษภาคม 2014)

คณะกรรมการจะเป็นผู้บริหารเงินทุน 7.5 ล้านเหรียญที่จัดสรรให้มาตรการความปลอดภัย บนโลก

ออนไลน์ในโรงเรียน และสนับสนุนงานวิจัยและการรณรงค์ข้อมูลทางด้านความปลอดภัยบนโลกออนไลน์ของออสเตรเลีย คณะกรรมการยังมีความรับผิดชอบด้านการประสานงานด้านเนื้อหาและข้อมูลที่ต้องจัดหาให้แก่เด็ก ครอบครัว โรงเรียน และหน่วยงานด้านการคุ้มครองเด็กของออสเตรเลีย

เร็วๆ นี้ รัฐบาลจะประกาศผลการหารือของการรับฟังความคิดเห็นสาธารณะในด้านการจัดการของคณะกรรมการด้านความปลอดภัยทางอิเล็กทรอนิกส์ของเด็ก (Children's e-Safety Commissioner) ซึ่งเป็นระบบรับแจ้งการร้องเรียน (Complaints System) ที่มีประสิทธิภาพ ที่ได้รับการรับรองทางกฎหมาย มีเป้าหมายในการลดปริมาณสื่อที่เกี่ยวกับการกลั่นแกล้งบนโลกไซเบอร์ที่เป็นภัยต่อเด็กชาวออสเตรเลียในเว็บไซต์สังคมออนไลน์ขนาดใหญ่ให้เหลือน้อยลงอย่างรวดเร็ว และพิจารณาว่าควรมีกฎหมายอาญาหรือกฎหมายแพ่งที่กำหนดโทษการกระทำความผิดที่เกี่ยวกับการกลั่นแกล้งกันบนโลกไซเบอร์ฉบับใหม่หรือไม่

#### 4.2 สถานการณ์การใช้สื่อออนไลน์ของเด็กและเยาวชนในประเทศสหราชอาณาจักร

ผลการศึกษาโดย Ofcom ในปี 2010 พบว่า ร้อยละ 99 ของเด็กที่มีอายุระหว่าง 12 - 15 ปี ใช้อินเทอร์เน็ต ในขณะที่เด็กที่มีอายุระหว่าง 8 - 11 ปี ใช้อินเทอร์เน็ตร้อยละ 93 และเด็กที่มีอายุระหว่าง 5 - 7 ปี ใช้อินเทอร์เน็ตร้อยละ 75 (Ofcom, 2010) อาจกล่าวได้ว่า เด็กมีการใช้อินเทอร์เน็ตในปริมาณที่มากขึ้น และเทคโนโลยีสื่อสมัยใหม่ที่เด็กสามารถเข้าถึงเนื้อหาออนไลน์กำลังเปลี่ยนแปลงและมีพัฒนาการอย่างต่อเนื่อง (European commission, 2006, 2008, OECD, 2011)

งานวิจัยที่ผ่านมาที่ศึกษาโดย NSPCC (National Society for the Prevention of Cruelty to Children) ชี้ว่าประมาณร้อยละ 5 ของเด็กในสหราชอาณาจักรถูกละเมิดทางเพศในช่วงวัยเด็ก และมีความเป็นไปได้ที่เด็กประมาณ 190,000 คนจากกลุ่มเด็กเหล่านี้จะตกเป็นเหยื่อของการถูกละเมิดทางเพศโดยคนแปลกหน้าหรือญาติที่เป็นผู้ใหญ่ที่ไม่ใช่ผู้ปกครองของพวกเขาก่อนที่จะมีอายุ 18 ปี ซึ่งตัวเลขนี้แสดงว่าในทุกๆ ปี จะมีเหยื่อรายใหม่โดยเฉลี่ยจำนวน 10,000 คนในสหราชอาณาจักร นอกจากนี้ในทุกๆ ปี CEOP (Child Exploitation and Online Protection Centre) ยังได้รับการร้องเรียนจากเด็กประมาณ 1,000 คนว่าพวกเขาถูกกระทำให้ตกเป็นเหยื่อทางออนไลน์จากผู้ใหญ่ และมีเด็กในต่างประเทศที่ไม่สามารถระบุจำนวนได้จำนวนหนึ่งถูกละเมิดทางเพศโดยชาวสหราชอาณาจักรที่ท่องเที่ยว หรืออาศัยและทำงานอยู่ต่างประเทศ

รายงานประจำปี ของ CEOP ในปี 2012 ระบุว่า CEOP ได้รับการร้องเรียนเรื่องการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็กบนโลกออนไลน์จำนวน 1,145 ครั้ง แม้ว่าระดับการร้องเรียนโดยรวมของประชาชนเพิ่มขึ้นเกือบร้อยละ 10 แต่จำนวนการร้องเรียนเรื่องการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็กบนโลกออนไลน์ลดลงมากกว่าร้อยละ 25 ในช่วงระหว่างปี 2011 และ 2012 ผลการวิเคราะห์จากตัวเลขการ

ร้องเรียนที่ CEOP ได้รับ เผยให้เห็นว่าเด็กที่มีอายุระหว่าง 13 - 14 ปี เป็นกลุ่มใหญ่ที่สุดที่ตกเป็นเหยื่อ คิดเป็นร้อยละ 35 ของทั้งหมด ร้อยละ 26 เป็นเด็กที่มีอายุระหว่าง 11-12 ปี และร้อยละ 22 เป็นเด็กที่มีอายุระหว่าง 15 - 16 ปี โดยเหยื่อที่เป็นผู้หญิงมีมากถึงร้อยละ 80

จากการวิเคราะห์ข้อมูลการร้องเรียนเรื่องการแสวงหาประโยชน์ทางเพศเด็กบนโลกออนไลน์พบว่าสภาพแวดล้อมที่น่าเป็นห่วงที่สุดเกิดขึ้นบนเครือข่ายสังคมออนไลน์ คิดเป็นร้อยละ 48.5 การส่งข้อความและการแชทร้อยละ 31 และการแสวงหาประโยชน์ทางเพศเด็กบนเว็บไซต์เกม และโทรศัพท์มือถือถือคิดเป็นร้อยละ 10

ในปี 2012 CEOP ได้รับรายงานว่ามีชาวสหราชอาณาจักรที่ได้รับการลงโทษ หรือถูกส่งสัยว่าได้ก่ออาชญากรรมทางเพศต่อเด็กในต่างประเทศจำนวน 104 คน มีผู้กระทำความผิดหรือผู้ต้องสงสัยว่าได้กระทำความผิดจำนวน 79 คน ได้ร้องขอความช่วยเหลือจากสถานทูตภายหลังถูกจับกุมข้อหาละเมิดทางเพศเด็กในต่างประเทศ ซึ่งเป็นตัวเลขที่เพิ่มขึ้นมากอย่างน่าสังเกตจากจำนวน 66 คนในปี 2011 โดยส่วนใหญ่การร้องขอความช่วยเหลือมาจากในประเทศสหรัฐอเมริกาและแคนาดา ร้อยละ 99 ของผู้ที่ CEOP ได้รับรายงานว่าได้รับการลงโทษ หรือถูกส่งสัยว่าได้ก่ออาชญากรรมทางเพศต่อเด็กในต่างประเทศเป็นผู้ชาย โดยส่วนใหญ่ (ร้อยละ 67) มีอายุมากกว่า 40 ปี ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาตัวอย่างผู้ละเมิดทางเพศข้ามชาติของสหรัฐอเมริกาจำนวน 42 คน ซึ่งพบว่าร้อยละ 87 ของกลุ่มตัวอย่างมีอายุมากกว่า 40 ปี

ประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ยังคงเป็นกลุ่มประเทศเป้าหมายของผู้ละเมิดทางเพศข้ามชาติต่อชาวสหราชอาณาจักร การบังคับใช้กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการจัดการการแสวงหาประโยชน์และการละเมิดทางเพศเด็กมีทิศทางที่ดีขึ้นในประเทศฟิลิปปินส์ ประเทศไทย และประเทศกัมพูชา ทำให้ไม่เห็นการค้าประเวณีเด็กบนถนนในเมืองหลักของการท่องเที่ยวทางเพศ (Main Sex Tourism Destination Towns) ในประเทศไทย ข้อมูลจากรายงานประจำปี 2012 ที่เกี่ยวกับประเทศไทยมีตัวเลขการกระทำความผิดทางเพศข้ามชาติของชาวสหราชอาณาจักร ที่ดีขึ้นในปี 2012 และ 2011 เมื่อเทียบกับหลายปีที่ผ่านมา และมีแนวโน้มเป็นสาเหตุทำให้มีการเคลื่อนย้ายการกระทำความผิดไปประเทศอื่นๆ เช่น ลาว เวียดนาม และประเทศที่ห่างไกลออกไป

#### 4.3 สถานการณ์การใช้สื่อออนไลน์ของเด็กและเยาวชนในประเทศสหรัฐอเมริกา

ข้อมูลขององค์กรพันธมิตรเพื่อช่วยเหลือเด็ก (Child Rescue Coalition) หรือ CRC ซึ่งเป็นองค์กรไม่แสวงหากำไรที่ทำงานทั่วโลก ที่มีสำนักงานตั้งอยู่ที่รัฐฟลอริดา ชี้ว่า (2016)

- ในทุกๆ ปี มีเด็กประมาณ 300,000 คนในสหรัฐอเมริกาถูกละเมิด
- ร้อยละ 28 ของเด็กที่มีอายุระหว่าง 14 - 17 ปี จะตกเป็นเหยื่อทางเพศ
- ร้อยละ 20 ของผู้ใหญ่เพศหญิงจำได้ว่าถูกละเมิดทางเพศในวัยเด็ก
- ร้อยละ 10 ของผู้ใหญ่เพศชายจำได้ว่าถูกละเมิดทางเพศในวัยเด็ก
- ผลงานวิจัยของคุณย์เหยื่ออาชญากรรมแห่งชาติ (National Center for Victims of Crime) ชี้ว่า ร้อยละ 85 ของ ผู้กระทำความผิดบนโลกออนไลน์เป็นผู้เคยกระทำความผิดต่อเด็กมาแล้วในชีวิตจริง

(<https://childrescuecoalition.org/the-challenge/>)

#### 4.4 สถานการณ์การใช้สื่อออนไลน์ของเด็กและเยาวชนในประเทศไทยปัจจุบัน

รายงานของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ในเดือนเมษายน 2015 ชี้ว่า มีเด็กและเยาวชนจำนวนมากเป็นสถิติถูกล่วงละเมิดภายหลังจากที่เด็กและเยาวชนเหล่านั้นติดต่อกับผู้ใหญ่ที่พวกเขาไม่รู้จักบนเครือข่ายสังคมออนไลน์ รายงานดังกล่าวระบุว่า มีเด็กที่มีอายุ 17 ปี หรือน้อยกว่าจำนวน 1,421 คน ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมผ่านการใช้บริการเครือข่ายสังคมออนไลน์ในปีที่ผ่านมา ตัวเลขนี้เป็นตัวเลขสูงสุดเท่าที่เคยมีมาตั้งแต่สำนักงานตำรวจแห่งชาติ (National Police Agency) หรือ NPA มีการเก็บสถิติในปี 2008 เกือบร้อยละ 80 ของเด็กและเยาวชนเหล่านี้ตกเป็นเหยื่อหลังจากพวกเขาใช้โทรศัพท์มือถือ โดยมีเด็กจำนวน 1,392 คนจากเด็กที่ตกเป็นเหยื่อทั้งหมด หรือคิดเป็นร้อยละ 93.5 ตกเป็นเหยื่อของการค้าประเวณีเด็ก และภาพลามกอนาจารเด็ก ที่เหลือตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมอื่นๆ เช่น ถูกฆาตกรรม และถูกข่มขืน

มีเด็กและเยาวชนจำนวนมากขึ้นอย่างต่อเนืองได้รับการติดต่อผ่านบริการ Messaging ประเภทต่างๆ เช่น บริการ Line ซึ่งเป็นต้นตอก่อให้เกิดอาชญากรรมจำนวน 439 ครั้ง เพิ่มขึ้นร้อยละ 87 จากปีที่ผ่านมา อาชญากรรมอื่นๆ มีต้นตอมาจากเว็บไซต์หาคู่ออนไลน์ กฎหมายกำกับดูแลเว็บไซต์หาคู่ออนไลน์ (Online Dating Site Regulation Act) ได้รับการตราให้เป็นกฎหมายในปี 2003 และแก้ไขในปี 2008 มีเป้าหมายในการคุ้มครองเด็กที่มีอายุน้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดจากการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรที่เริ่มจากการติดต่อกันทางออนไลน์ อย่างไรก็ตาม จำเป็นต้องมีการแก้ไขกฎหมายฉบับนี้อย่างต่อเนื่องเพื่อให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของเทคโนโลยี และการเพิ่มขึ้นของการละเมิดกฎหมาย และอาชญากรรม

NPA กล่าวว่าเด็กที่ตกเป็นเหยื่อส่วนใหญ่บอกว่าไม่ได้รับการเตือนจากผู้ปกครองของพวกเขาเกี่ยวกับภัยอันตรายเหล่านี้ แต่ส่วนใหญ่กลับได้รับการบอกกล่าวให้มีความระมัดระวังจากครูที่โรงเรียน ในขณะที่เดียวกัน NPA ได้กล่าวชมเชยผู้ให้บริการเครือข่ายและบริการสังคมออนไลน์ต่างๆ ว่าได้มีการปรับปรุงระบบการคุ้มครองเด็กให้ดีขึ้น และมีการทำงานร่วมมือกับ NPA มากขึ้น อย่างไรก็ตาม NPA เชื่อว่าผู้ให้บริการเครือข่ายสังคมออนไลน์เหล่านี้อยู่ในฐานะที่สามารถทำอะไรได้มากกว่านี้เพื่อประกันความปลอดภัยให้แก่เด็กและเยาวชนได้ เช่น การเลือกตั้งค่าประเภทตัวคัดกรอง และตั้งค่าความปลอดภัยประเภทต่างๆ (Opt-in Types of Settings with Filters and Safety Options) และการมีคำเตือน และวิธีใช้บริการอย่างปลอดภัยให้กับผู้ที่อาจตกเป็นเหยื่อ

(<http://www.japantimes.co.jp/opinion/2015/04/25/editorials/social-media-child-abuse/#.V5DVz2dJm1u>)

#### 4.5 สถานการณ์การใช้สื่อออนไลน์ของเด็กและเยาวชนในประเทศสิงคโปร์

ผลการศึกษาพฤติกรรมออนไลน์และพฤติกรรมการใช้สื่อสังคมออนไลน์ของผู้ปกครอง และเด็กที่มีอายุระหว่าง 8 - 16 ปี จำนวน 1,002 คนโดยบริษัทอินเทลเซ็คเคียวริตี (Intel Security) บริษัทป้องกันซอฟต์แวร์ระดับโลก ระหว่างเดือนเมษายน ถึง พฤษภาคม 2015 พบว่า

- ร้อยละ 59 ของเด็กที่ทำการสำรวจจะเปลี่ยนพฤติกรรมการออนไลน์ของพวกเขาเมื่อมีผู้ปกครองอยู่ใกล้ๆ
- 1 ใน 3 ของเด็กที่ทำการสำรวจจะลบประวัติการใช้งาน (Browser History) และข้อมูลต่างๆ ที่
- ร้อยละ 50 ของเด็กที่ทำการสำรวจใช้ชื่อปลอมหรือนามแฝงในโซเชียลมีเดียโพรไฟล์ และเด็กมากกว่า 1 ใน 3 ใช้โพรไฟล์ปลอมเพื่อซ่อนเนื้อหาที่ไม่เหมาะสมจากผู้ปกครองและเจ้าหน้าที่โรงเรียนของพวกเขา
- แม้ว่าร้อยละ 71 ของผู้ปกครองที่ทำการสำรวจมีความพยายามค้นหาความจริงเกี่ยวกับสิ่งที่บุตรหลานของพวกเขากำลังทำอยู่บนโลกออนไลน์ แต่ดูเหมือนว่าเด็กส่วนใหญ่ที่ทำการสำรวจไม่ต้องการให้ผู้ปกครองของพวกเขาทำสิ่งเหล่านี้

ผลการสำรวจยังพบอีกว่า

- ร้อยละ 9 ของเด็กที่ทำการสำรวจยอมรับว่าพวกเขาเคยดูภาพยนตร์หรือรูปลามกอนาจาร
- ร้อยละ 5 กล่าวว่าพวกเขาเคยกลั่นแกล้งบนโลกไซเบอร์ผู้อื่น
- ร้อยละ 3 กล่าวว่าพวกเขาเคยส่งภาพที่ไม่เหมาะสมของตัวเองไปให้ผู้อื่น

- ร้อยละ 2 เคยซื้อยาเสพติด หรือแอลกอฮอล์ หรือเล่นพนันออนไลน์
- ร้อยละ 34 เคยเล่นวิดีโอเกมกับคนแปลกหน้า

(<http://www.tnp.sg/news/singapore-news/keep-eye-childrens-online-activities>)

เมื่อไม่นานที่ผ่านมา บริษัทไมโครซอฟท์ได้ทำการศึกษาเพื่อทำความเข้าใจถึงความแพร่หลายของการกลั่นแกล้งกันบนโลกออนไลน์ในเยาวชนอายุระหว่าง 8 - 17 ปี ในประเทศสิงคโปร์ การศึกษารั้งนี้ทำการศึกษาปัญหาโดยการถามเด็กเกี่ยวกับประสบการณ์ซึ่งลบที่พวกเขาได้รับบนโลกออนไลน์จากมุมมองของพวกเขา เช่น การถูกล้อเลียนเรื่องชื่อ และการถูกล้อเลียนอื่นๆ แม้ว่าผู้ถูกกระทำทั้งหมดอาจไม่ถือว่าการกระทำดังกล่าวเป็นการกลั่นแกล้งกัน แต่ผู้ถูกกระทำบางคนอาจมองว่าพฤติกรรมดังกล่าวอาจมีผลกระทบที่เป็นอันตราย ผลการศึกษาพบว่า

- ร้อยละ 58 บอกว่าพวกเขาถูกระทำทางออนไลน์ในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่งที่น่าจะมองได้ว่าเป็นการกลั่นแกล้งกันบนโลกออนไลน์ หรืออาจมีผลกระทบที่เป็นอันตรายได้
- ร้อยละ 83 มีการร้องเรียนว่าถูกกลั่นแกล้งบนโลกออนไลน์ และ/หรือทางออฟไลน์ **ประเทศสิงคโปร์เป็นหนึ่งในสองประเทศเท่านั้นนอกเหนือจากประเทศจีน ที่การกลั่นแกล้งกันทางออนไลน์มีมากกว่าการกลั่นแกล้งกันทางออฟไลน์**
- ร้อยละ 64 ยอมรับว่ามีการกลั่นแกล้งคนอื่นบนโลกออนไลน์ และร้อยละ 43 ยอมรับว่ามีการกลั่นแกล้งคนอื่นทางออฟไลน์
- เด็กที่ได้รับการสำรวจ
  - มีแนวโน้มมากที่จะถูกกลั่นแกล้งทางออนไลน์ถ้าพวกเขาถูกลั่นแกล้งคนอื่นบนโลกออนไลน์ (ร้อยละ 67 เมื่อเทียบกับร้อยละ 58)
  - มีแนวโน้มมากที่จะถูกกลั่นแกล้งทางออนไลน์ถ้าพวกเขาใช้เวลาออนไลน์มากกว่า 10 ต่อหนึ่งสัปดาห์ (ร้อยละ 69 เมื่อเทียบกับร้อยละ 41)

วิธีที่ผู้ปกครองใช้ในการช่วยคุ้มครองเด็กบนโลกออนไลน์

ผลการสำรวจเด็กชี้ว่า

- ร้อยละ 41 ของผู้ปกครองมีการพูดคุยกับเด็กเกี่ยวกับภัยอันตรายบนโลกออนไลน์
- ร้อยละ 41 ของผู้ปกครองมีการเฝ้าดูการใช้คอมพิวเตอร์ของเด็ก
- ร้อยละ 39 ของผู้ปกครองมีการสอนเด็กเกี่ยวกับมารยาทบนโลกออนไลน์
- ร้อยละ 29 ของผู้ปกครองมีการถามเด็กว่าพวกเขาเคยถูกลั่นแกล้งทางออนไลน์หรือไม่



## ในด้านนโยบายของโรงเรียน และการให้การศึกษา

### ผลการสำรวจเด็กที่ว่า

- ร้อยละ 23 ของโรงเรียนที่เด็กศึกษาอยู่มีนโยบายที่เป็นทางการที่จัดการปัญหาการกลั่นแกล้งกันบนโลกออนไลน์
- ร้อยละ 70 ของโรงเรียนมีการจัดให้มีการศึกษาสำหรับครู ร้อยละ 23 ผู้ปกครอง ร้อยละ 29 และนักเรียน ร้อยละ 58

### ผลการสำรวจด้านประชากรยังชี้อีกด้วยว่า

- เด็กหญิงและเด็กชายมีอัตราการถูกกลั่นแกล้งทางออนไลน์ใกล้เคียงกัน (63% เมื่อเทียบกับ 54%) แต่เด็กหญิงมีอัตราถูกกลั่นแกล้งทางออฟไลน์สูงกว่าเด็กชาย (64% เมื่อเทียบกับ 47%)
- เด็กหญิงและเด็กชายมีความห่วงใยเรื่องการถูกกลั่นแกล้งทางออนไลน์เท่าเทียมกัน (63% เมื่อเทียบกับ 61%)
- เด็กหญิงและเด็กชายมีความรู้เรื่องการกลั่นแกล้งทางออนไลน์เท่าเทียมกัน (64% เมื่อเทียบกับ 65%) แม้ว่าเด็กที่มีอายุมากกว่าจะมีความรู้มากกว่าเด็กที่มีอายุน้อยกว่าอย่างมีนัยสำคัญ (80% เมื่อเทียบกับ 48%)
- เด็กที่ได้รับการสำรวจพบว่าประเภทความช่วยเหลือที่ได้รับจากผู้ปกครองมีความแตกต่างกันตามอายุ เด็กที่มีอายุระหว่าง 8 - 12 ปี มีแนวโน้มมากกว่าที่จะ
  - ถูกเฝ้าระวังในขณะที่ออนไลน์ (54% เมื่อเทียบกับ 29%)
  - ถูกจำกัดเวลาในการออนไลน์ (45% เมื่อเทียบกับ 23%)
  - ถูกสอนมารยาทการออนไลน์ (45% เมื่อเทียบกับ 23%)
  - ถูกสอนวิธีการป้องกันตัวเองเมื่อออนไลน์ (42% เมื่อเทียบกับ 35%)
  - ถูกถามว่าพวกเขาถูกกลั่นแกล้งทางออนไลน์หรือไม่ (34% เมื่อเทียบกับ 24%)
  - ถูกสอนว่าจะไม่กลั่นแกล้งคนอื่นทางออนไลน์ได้อย่างไร (37% เมื่อเทียบกับ 26%)

งานวิจัยหลายชิ้นแสดงให้เห็นว่าเด็กเป็นกลุ่มที่มีความเปราะบางมากที่สุดเมื่อพูดถึงเรื่องการขโมยอัตลักษณ์ออนไลน์ (Identity Theft Online) ตัวอย่าง เช่น บริษัทซีแมนเทค (Symantec) บริษัทที่ทำธุรกิจด้านความปลอดภัยออนไลน์ได้ทำการศึกษาในประเทศสิงคโปร์ พบว่าประชาชนในสิงคโปร์มากกว่า 1 ล้านคน ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมออนไลน์ และร้อยละ 20 กล่าวว่าบุตรของพวกเขาเป็นผู้ดาวน์โหลดไวรัสหรือซอฟต์แวร์ที่มุ่งประสงค์ร้ายลงในคอมพิวเตอร์ของพวกเขา ภัยอันตรายอีกประเภทหนึ่งที่มีเป้าหมายไปที่เด็กโดยโจรบนโลกไซเบอร์ คือ การเข้าไปล้วงข้อมูลของเยาวชนชาวอินเทอร์เน็ต (Young

Netizens) เนื่องจากการง่ายที่จะใช้ประโยชน์จากตัวตนของเยาวชนในการเปิดบัญชีธนาคาร และบัตรเครดิต หรือการกู้เงิน (<http://www.womensweekly.com.sg/family/10-ways-to-protect-your-child-on-the-internet/>)

## 5. การคุ้มครองเด็กในการใช้สื่อออนไลน์ในต่างประเทศ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ได้ทำการศึกษากฎคุ้มครองเด็กในการใช้สื่อออนไลน์ในประเทศที่พัฒนาแล้ว 5 ประเทศ ได้แก่ สหรัฐอเมริกา สหราชอาณาจักร ออสเตรเลีย ญี่ปุ่น และสิงคโปร์ ดังจะได้กล่าวในรายละเอียดตามลำดับ ดังต่อไปนี้

### 5.1 การคุ้มครองเด็กในการใช้สื่อออนไลน์ในประเทศออสเตรเลีย

แนวทางการคุ้มครองเด็กในการใช้สื่อออนไลน์ในประเทศออสเตรเลีย สามารถแบ่งการปฏิบัติ ออกเป็น 3 ด้าน ดังนี้

#### 5.1.1 การกำกับดูแลผ่านกฎหมาย ระเบียบ และแนวปฏิบัติ

##### *กฎหมายภาพลามกอนาจารเด็กและการล่อลวงเด็ก (Child Pornography and Grooming Act)*

ระบบกฎหมายของออสเตรเลียในการควบคุมภาพลามกอนาจาร ไม่ว่าจะผ่านทางออนไลน์หรือไม่ก็ตาม ขึ้นอยู่กับกฎหมายของแต่ละรัฐ (State Laws) ข้อบัญญัติห้ามการมีภาพลามกอนาจารเด็กไว้ในครอบครองปรากฏอยู่ในตารางที่ 1 นอกจากนั้นแล้ว ยังมีข้อบัญญัติในกฎหมายห้ามการจัดทำ เผยแพร่ หรือจำหน่ายภาพลามกอนาจารเด็ก ซึ่งมีบทลงโทษรุนแรงกว่าการมีในครอบครองเพียงอย่างเดียว

ตารางที่ 1: การกระทำความผิดฐานมีภาพลามกอนาจารเด็กไว้ในครอบครอง

รัฐ	มาตรา/กฎหมาย	ปี	บทลงโทษสูงสุด
ACT	s 65, <i>Crimes Act 1900</i>	1991	5 ปี
NSW	s 578B, <i>Crimes Act 1900</i>	1995	2 ปี/100 หน่วยบทลงโทษ
NT	s 125B, <i>Criminal Code</i>	1996	2 ปี/\$20,000 บทลงโทษสำหรับบริษัท
Qld	s 14, <i>Classification of Publications Act 1991</i>	1991	1 ปี/300 หน่วยบทลงโทษ
SA	s 33, <i>Summary Offences Act 1953</i>	1992	1 ปี/\$5,000
Tas.	s 74, <i>Classification (Publications, Films and Computer Games) Enforcement Act 1995</i>	1995	1 ปี/50 หน่วยบทลงโทษ
Vic.	s 70, <i>Crimes Act 1958</i>	1995	5 ปี
WA	s 60, <i>Censorship Act 1996</i>	1996	5 ปี

(<http://aic.gov.au/publications/current%20series/tandi//280-261tandi.279html>)

กฎหมายในประเทศออสเตรเลียนิยาม “ภาพลามกอนาจารเด็ก” ว่าเป็น “สื่อหรือภาพใดๆ ที่แสดงภาพบุคคลที่มีอายุต่ำกว่า 16 ปี หรือบุคคลที่ดูเหมือนมีอายุต่ำกว่า 16 ปี ในท่าทางหรือวิธีการที่อาจทำให้ผู้ใหญ่โดยทั่วไป (Reasonable Adult) รู้สึกขุ่นเคือง (Offending)” อย่างไรก็ตาม มันเป็นเรื่องที่ยากในการตัดสินว่าสื่อหรือภาพนั้นๆ ผิดกฎหมายภาพลามกอนาจารเด็กหรือไม่

ในเดือนมิถุนายน ปี 2004 รัฐบาลออสเตรเลียได้ออกกฎหมายระดับประเทศควบคุมภาพลามกอนาจารเด็กและการล่อลวงเด็ก (Child Pornography and Grooming) โดยผูกกับอำนาจในการกำกับดูแลบริการโทรคมนาคม (tied to the power to regulate telecommunications) กฎหมายนิยาม “ภาพลามกอนาจารเด็ก” ว่าเป็นการแสดงภาพของเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 16 ปี และจัดให้มีบทลงโทษ 10 ปี สำหรับการมีภาพลามกอนาจารเด็กไว้ในครอบครอง และ 15 ปี สำหรับการล่อลวงเด็กทางออนไลน์ โดยไม่จำเป็นต้องพิสูจน์ว่า ในความเป็นจริงเด็กในภาพมีอายุต่ำกว่า 16 ปี ณ เวลาที่ภาพถูกสร้างขึ้นหรือไม่ เพียงแต่เด็กในภาพดูเหมือนมีอายุต่ำกว่า 16 ปี ก็เพียงพอแล้ว ตัวชี้วัดมาตรฐานทางการแพทย์ (Standard medical indicators) ของช่วงต่างๆของการพัฒนาการทางสรีระ อาจถูกนำมาใช้ประเมินว่าเด็กในภาพมีอายุต่ำกว่า 16 ปีหรือไม่ (Censorship Review Board 2000) นิยามของ ภาพลามกอนาจารเด็ก ยังอาจหมายถึงภาพที่ได้รับการปรับแต่งโดยคอมพิวเตอร์ (Morphed pictures) ด้วย (<http://aic.gov.au/publications/current%20series/tandi//280-261tandi.279html>)

### **กฎหมายด้านการกลั่นแกล้งกันบนโลกไซเบอร์**

แม้ว่าในปัจจุบันประเทศออสเตรเลียยังไม่มีกฎหมายเฉพาะที่ใช้จัดการกับปัญหาการกลั่นแกล้งกันบนโลกไซเบอร์ก็ตาม แต่ก็ยังมีกฎหมายอาญาอื่นๆ ที่อาจนำมาใช้ในการดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดในการกลั่นแกล้งกันบนโลกไซเบอร์ได้ ผู้กระทำความผิดที่มีอายุต่ำกว่า 10 ปี จะไม่ต้องรับโทษต่อการกระทำ ในขณะที่ผู้กระทำความผิดที่มีอายุระหว่าง 10 - 14 ปี อาจต้องรับโทษ หากพิสูจน์ได้โดยปราศจากข้อสงสัยใดๆ ว่าพวกเขาเข้าใจว่าพวกเขาไม่ควรกระทำความผิดนั้น และผู้กระทำความผิดที่มีอายุมากกว่า 14 ปีต้องรับโทษทางอาญาในความผิดที่กระทำนั้น (<https://cybercrime2013.wordpress.com/findings-and-research/where-does-cyber-bullying-fit/>)

### **การใช้บริการโทรคมนาคมในทางที่ผิด**

ประมวลกฎหมายอาญา ปี 1995 (The Commonwealth Criminal Code Act 1995) กำหนดให้การให้บริการโทรคมนาคมในทางที่ผิดเป็นการกระทำความผิดทางอาญา เนื่องจากการกลั่นแกล้งกันบนโลกไซเบอร์ประกอบด้วยการใช้อินเทอร์เน็ตและโทรศัพท์ในทางที่ผิด กฎหมายเหล่านี้อาจจัดให้มีรูปแบบการชดเชยต่อการถูกลั่นแกล้งบนโลกไซเบอร์

- มาตรา 474.17 กำหนดให้การใช้บริการโทรคมนาคมในการข่มขู่ คุกคาม หรือก้ำวร้าย เป็นการกระทำความผิดทางกฎหมาย มีโทษจำคุกสูงสุด 3 ปี
- มาตรา 474.15 กำหนดให้การใช้บริการโทรคมนาคมในการข่มขู่ที่นำไปสู่ภัยอันตรายที่ร้ายแรง หรือขู่ว่าจะฆ่า เป็นการกระทำความผิดทางกฎหมาย มีโทษจำคุกสูงสุด 7 ปี และ 10 ปีตามลำดับ

### **การทำร้ายร่างกาย การขู่ทำร้าย และการคุกคามในโรงเรียน (NSW)**

รัฐนิวเซาท์เวลส์เป็นเพียงรัฐเดียวในออสเตรเลียที่มีกฎหมายเฉพาะสำหรับการกลั่นแกล้งกันในโรงเรียน ซึ่งหมายรวมถึงการกลั่นแกล้งกันบนโลกไซเบอร์ด้วย (Crimes Amendment (School Protection) Act 2002 (NSW))

### **กฎหมายการกระจายเสียงและแพร่ภาพ ปี 2000 (Broadcasting Services Act 2000)**

มาตรการการกำกับดูแลเนื้อหาบนโลกออนไลน์ (Online Content Scheme) ได้รับการบัญญัติในกฎหมายการกระจายเสียงและแพร่ภาพ ปี 2000 (Broadcasting Services Act 2000) เพื่อจัดการกับข้อห่วงใยของชุมชนในเรื่องเนื้อหาบนโลกออนไลน์ที่ผิดกฎหมาย และก้ำวร้าย และปกป้องเด็กจากสื่อที่ไม่เหมาะสม คณะกรรมการด้านความปลอดภัยของเด็กบนโลกออนไลน์ (Children's eSafety Commissioner) มีหน้าที่ดูแลมาตรการการกำกับดูแลเนื้อหาบนโลกออนไลน์ ภายใต้มาตรการการกำกับดูแลเนื้อหาออนไลน์ สายด่วนด้านความปลอดภัยบนอินเทอร์เน็ต (eSafety Hotline) สามารถ

- สืบสวนข้อร้องเรียนที่เกี่ยวกับเนื้อหาบนโลกออนไลน์
- ถอด (direct take-down) เนื้อหาต้องห้ามหากเนื้อหานั้น Host อยู่ในออสเตรเลีย
- แจ้งให้ผู้บริการคัดกรองเนื้อหา (approved providers of optional end user (PC-based) filters) ทราบถึงเนื้อหาต้องห้าม หรือเนื้อหาที่อาจผิดกฎหมาย
- แจ้งให้หน่วยงานตำรวจที่เกี่ยวข้องทราบถึงเนื้อหาที่ผิดกฎหมาย
- จัดให้มีแนวทางปฏิบัติของผู้ให้บริการเนื้อหาบนโลกออนไลน์ และเฝ้าระวังการดำเนินการของผู้ให้บริการฯ ให้เป็นไปตามข้อกำหนด
- ให้คำแนะนำแก่ชุมชนในเรื่องที่เกี่ยวกับความปลอดภัยบนโลกออนไลน์ และ
- ประสานงานกับหน่วยงานในประเทศและต่างประเทศที่เกี่ยวข้อง (เป็นหน้าที่ของคณะกรรมการฯ)

### **กฎหมายคุ้มครองข้อมูลและกฎหมายความเป็นส่วนตัว (Data Protection Laws / Privacy Acts)**

ในเรื่องที่เกี่ยวกับการให้บริการอินเทอร์เน็ต และบริการโทรคมนาคมอื่นๆ กฎหมายโทรคมนาคม ปี 1997 (Telecommunications Act 1997) กำหนดให้ผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต และบริการโทรศัพท์ต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดด้านการคุ้มครองความเป็นส่วนตัว นอกจากนี้ ยังมีกฎหมายอื่นๆ ที่มีข้อบัญญัติ

ด้านการคุ้มครองความเป็นส่วนตัวเป็นส่วนตัว เช่น Spam Act กฎหมายอุปกรณ์การสอดแนมแนมและดักฟัง (Surveillance and Listening Devices Acts) และอื่นๆ อีกมากมาย

### **การใช้เครื่องมือในการคัดกรอง/ปิดกั้น (Use of Filtering/Blocking Products)**

กฎหมายของออสเตรเลียมีได้กำหนดให้ผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตต้องติดตั้งซอฟต์แวร์คัดกรอง/ปิดกั้นข้อมูล หรือปิดกั้นการเข้าถึงเว็บไซต์ต่างๆ นอกจากนี้ กฎหมายก็มิได้มีข้อกำหนดให้ผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตต้องใช้ หรือซื้อซอฟต์แวร์คัดกรอง/ปิดกั้นข้อมูลจากผู้ให้บริการ การใช้ซอฟต์แวร์คัดกรองเป็นไปตามความสมัครใจ (<http://www.alrc.gov.au/alrc-submission-child-protection>)

### **ศูนย์ความมั่นคงทางไซเบอร์แห่งออสเตรเลีย (The Australian Cyber Security Centre)**

ศูนย์ความมั่นคงทางไซเบอร์แห่งออสเตรเลีย หรือ ACSC คือโครงการริเริ่มของรัฐบาลที่สำคัญในการรับประกันว่าเครือข่ายของออสเตรเลียเป็นเครือข่ายที่มีความมั่นคงที่สุดแห่งหนึ่งในโลก ศูนย์แห่งนี้นำเอาความสามารถด้านความมั่นคงทางด้านไซเบอร์ที่มีอยู่ในองค์กรต่างๆ เช่น หน่วยงานด้านความมั่นคง สำนักงานอัยการ องค์กรด้านการข่าวเกี่ยวกับความมั่นคง และหน่วยงานตำรวจของออสเตรเลียมาทำงานร่วมกันในสถานที่เดียวกันที่อาคารเบน ชิฟเลย์ (Ben Chifley Building) ในเมืองแคนเบอร์รา ศูนย์แห่งนี้ได้เริ่มดำเนินการในวันที่ 27 เดือนพฤศจิกายน 2014 ความรับผิดชอบร่วมกันของรัฐมนตรีกระทรวงกลาโหมและอัยการสูงสุด (Attorney General) ซึ่งงบประมาณที่มีอยู่จากหน่วยงานต่างๆ ที่เข้าร่วมดำเนินการ และจะมีเจ้าหน้าที่ทำงานในศูนย์จำนวน 300 คนในปี 2017 นอกจากนี้ ACSC ยังจะสร้างศูนย์กลางความร่วมมือ และการแลกเปลี่ยนข้อมูล (Hub) อย่างใกล้ชิดกับภาคเอกชน รัฐบาล และรัฐบาลท้องถิ่น และพันธมิตรในประเทศต่างๆ ในการต่อสู้กับภัยคุกคามบนโลกไซเบอร์ (<http://www.asd.gov.au/infosec/acsc.htm>)

### **สำนักงานตำรวจแห่งชาติออสเตรเลีย (Australian Federal Police)**

สำนักงานตำรวจแห่งชาติออสเตรเลีย หรือ AFP มีบทบาทสำคัญยิ่งในการประกันความปลอดภัยของเด็กและเยาวชนไม่ว่าพวกเขาจะอยู่สภาพแวดล้อมใด ในการทำงานเพื่อให้บรรลุเป้าหมายนี้ AFP ได้สร้างพันธมิตรอย่างเข้มแข็งกับหน่วยงานบังคับใช้กฎหมายทั้งหมดในออสเตรเลีย หน่วยงานในต่างประเทศ หน่วยงานรัฐ องค์กรภาคอุตสาหกรรม และองค์กรภาคประชาชน

AFP เข้าไปเกี่ยวข้องกับโครงการป้องกันอาชญากรรม และยกระดับความตระหนักรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมมากมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องต่างๆ ที่เกี่ยวกับการทำให้เด็กและเยาวชนมีความปลอดภัยบนโลกออนไลน์ AFP มีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการสืบสวนสอบสวนอาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับการแสวงหาประโยชน์ทางเพศเด็กบนโลกออนไลน์ (Online Child Sex Exploitation) และการท่องเที่ยว

เชิงเพศสัมพันธ์กับเด็ก (Child Sex Tourism) ซึ่งการกระทำความผิดในเรื่องดังกล่าวมีบทลงโทษที่รุนแรง นอกจากนี้ AFP ยังเป็นสมาชิกของ Virtual Global Taskforce ซึ่งเป็นสหพันธ์ของหน่วยงานด้านการบังคับใช้กฎหมายจากทั่วโลกที่ทำงานร่วมกันในการต่อสู้กับการละเมิดเด็กบนโลกออนไลน์ (<http://www.afp.gov.au/policing/child-protection-operations/online-exploitation>)

*การทำงานของ AFP ในการต่อสู้กับการละเมิดเด็กบนโลกออนไลน์ในด้านการป้องกันการแสวงหาประโยชน์ทางเพศเด็กบนโลกออนไลน์ (Online Child Sex Exploitation)*

ทีมปฏิบัติงานด้านคุ้มครองเด็กของ AFP มีบทบาทด้านการสืบสวนและประสานงานภายในออสเตรเลียในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับหลายหน่วยงาน และการแสวงหาประโยชน์ทางเพศเด็กบนโลกออนไลน์ในต่างประเทศ ในสภาพแวดล้อมด้านออนไลน์ การเดินทาง และการท่องเที่ยว AFP มีหน้าที่ตรวจสอบการแสวงหาประโยชน์ทางเพศเด็กที่เกิดขึ้นจากการใช้บริการโทรคมนาคม เช่น การใช้คอมพิวเตอร์เชื่อมต่ออินเทอร์เน็ต หรือโทรศัพท์มือถือในการเข้าถึง ส่ง หรืออัปโหลดสื่อ การแสวงหาประโยชน์ และละเมิดทางเพศเด็ก รวมถึงการล่อลวงทางเพศเด็ก (Grooming) บนอินเทอร์เน็ต ซึ่งหมายถึงในกรณีที่ผู้ใหญ่ติดต่อเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 16 ปีทางออนไลน์โดยมุ่งหวังมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเด็ก ในเดือนเมษายน ปี 2010 รัฐบาลออสเตรเลียทำการแก้ไขกฎหมายโดยมีการเพิ่มบทลงโทษความผิดที่เกี่ยวข้องกับการแสวงหาประโยชน์ทางเพศเด็ก คนออสเตรเลียที่ทำการล่อลวง หรือจัดหาเด็กเพื่อกิจกรรมทางเพศในต่างประเทศมีโทษจำคุกสูงสุดเป็นเวลา 15 ปี

*การทำงานของ AFP ในการต่อสู้กับการละเมิดเด็กบนโลกออนไลน์ในด้านการป้องกันการแสวงหาประโยชน์ทางเพศเด็กจากการเดินทางและท่องเที่ยว (Child Sexual Exploitation in Travel and Tourism)*

มีคนออสเตรเลียจำนวนหนึ่งเดินทางไปต่างประเทศโดยมีเป้าหมายเพื่อแสวงหาประโยชน์ทางเพศเด็ก รัฐบาลออสเตรเลียได้กำหนดให้พฤติกรรมดังกล่าวเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมายภายใต้กฎหมายความผิดอาญาคอมมอนเวลธ์ ปี 1995 (Commonwealth Criminal Code Act 1995) กฎหมายบัญญัติห้ามประชาชนชาวออสเตรเลีย ผู้มีถิ่นฐานถาวร หรือองค์กรเข้าไปเกี่ยวข้องกับ ช่วยเหลือ หรือมีผลประโยชน์จากกิจกรรมทางเพศกับเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 16 ปีในขณะที่อยู่ต่างประเทศ การกระทำความผิดดังกล่าวถือเป็นอาชญากรรม บุคคลที่กระทำความผิดมีโทษจำคุกสูงสุด 25 ปี และมีโทษปรับสูงสุดเป็นเงิน 500,000 เหรียญสำหรับบริษัทที่กระทำความผิด

### 5.1.2 การให้การศึกษา/สร้างการรู้เท่าทัน

#### ThinkUKnow Australia

ThinkUKnow Australia ได้รับการจัดตั้งโดย AFP ในปี 2009 เป็นโครงการด้านความปลอดภัยทางไซเบอร์ที่มีเป้าหมายให้การศึกษา และยกระดับความตระหนักรู้ในเรื่องที่เกี่ยวกับการใช้เทคโนโลยีของเด็ก และการช่วยเหลือเด็กในการจัดการกับปัญหาที่พวกเขาอาจประสบพบบนโลกออนไลน์อย่างปลอดภัย และถูกต้องให้กับผู้ปกครอง ครู และผู้ดูแลเด็ก

ThinkUKnow Australia เป็นการทำงานร่วมมือกันระหว่างสำนักงานตำรวจแห่งชาติของออสเตรเลีย (Australian Federal Police) ไมโครซอฟท์ ออสเตรเลีย (Microsoft Australia) ดาตาคอม (Datacom) และธนาคารคอมมอนเวลธ์ (Commonwealth Bank) นอกจากนี้ ThinkUKnow Australia ยังทำงานร่วมมือกับพันธมิตรที่เป็นหน่วยงานตำรวจต่างๆ เช่น หน่วยงานตำรวจแห่งนิวเซาท์เวลส์ (New South Wales Police Force) หน่วยงานตำรวจแห่งนอร์ทเทิร์นเทอริทอรี (Northern Territory Police) หน่วยงานตำรวจแห่งควีนส์แลนด์ (Queensland Police Service) หน่วยงานตำรวจแห่งออสเตรเลียใต้ (South Australia Police) หน่วยงานตำรวจแห่งแทสมาเนีย (Tasmania Police) หน่วยงานตำรวจแห่งออสเตรเลียตะวันตก (Western Australia Police) และองค์กรเฝ้าระวังชุมชนใกล้บ้านแห่งออสเตรเลีย (Neighborhood Watch Australasia)

#### ชุมชนครอบครัวเด็กแห่งออสเตรเลีย (Child Family Community Australia)

ชุมชนครอบครัวเด็กแห่งออสเตรเลีย หรือ CFCA เป็นศูนย์กลางข้อมูลสำหรับผู้ปฏิบัติงาน (Practitioners) ผู้กำหนดนโยบาย ผู้ให้บริการ และนักวิจัยที่ทำงานเกี่ยวกับเด็ก ครอบครัว และชุมชน CFCA ได้รับเงินสนับสนุนจากรัฐบาลผ่านกระทรวงบริการสังคม (Department of Social Services) เป้าหมายของ CFCA คือการเป็นศูนย์กลางที่มีคุณภาพในด้านการเป็นแหล่งข้อมูล ทรัพยากร และความช่วยเหลือด้านสวัสดิการเด็ก ครอบครัว และชุมชน (<https://aifs.gov.au/cfca/publications/online-safety>)

ในแต่ละปี CFCA มีการตีพิมพ์ผลงานในด้านต่างๆ มากมาย ผลงานดังกล่าวเป็นความร่วมมือระหว่างนักวิจัยที่เชี่ยวชาญและผู้ให้บริการในด้านต่างๆ ผลงาน

#### การรณรงค์ด้านสื่อในเรื่องความปลอดภัยบนโลกออนไลน์ (Media campaigns related to online safety)

ในออสเตรเลียมีโครงการรณรงค์ให้การศึกษาและสร้างความตระหนักรู้ในเรื่องความปลอดภัยบนโลกออนไลน์ ที่มีเป้าหมายที่เด็กและผู้ปกครองจำนวนมาก เช่น



- **BackMeUp**

BackMeUp พัฒนาโดยคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งออสเตรเลีย เป็นการรณรงค์ต่อต้านการกลั่นแกล้งกันบนโลกไซเบอร์ ในรูปแบบวิดีโอที่สร้างโดยเยาวชนออสเตรเลีย ที่ยื่นหยัดต่อสู้กับการกลั่นแกล้งกันบนโลกไซเบอร์

- **Bravehearts online**

ชุดข้อมูลด้านความปลอดภัยบนอินเทอร์เน็ตสำหรับผู้ปกครองและผู้ที่ทำหน้าที่ดูแลเด็ก ที่พูดถึงภัยบนโลกออนไลน์

- **Budd:e - Stay smart online**

Budd:e เป็นชุดข้อมูลการศึกษาด้าน Cyber-Security ในรูปแบบอินเตอร์แอคทีฟเกมที่ช่วยให้เด็กนักเรียนออสเตรเลียมีความปลอดภัยและมั่นคงบนโลกออนไลน์

- **Cybersafety Help Button**

Help Button ช่วยให้ผู้ใช้อินเทอร์เน็ต โดยเฉพาะอย่างยิ่งเยาวชน ได้รับข้อมูลและความช่วยเหลือด้านความปลอดภัยบนโลกไซเบอร์แบบ "One stop shop" โดยสามารถดาวน์โหลดแอปพลิเคชันได้โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย

- **Tagged**

Tagged เป็นภาพยนตร์สั้น พูดถึงกลุ่มเด็กนักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับผลกระทบในชีวิตโดยตรงจากการกลั่นแกล้งกันบนโลกไซเบอร์ การส่งข้อความทางเพศ (sexting) และภาพพจน์บนโลกดิจิทัลที่เป็นลบ Tagged ได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวางจากครูในออสเตรเลียและผู้ปกครอง โดยมีผู้เข้าชมทาง You Tube มากกว่า 400,000 ครั้ง นับตั้งแต่เปิดตัวเมื่อเดือนกันยายน 2011

- **Be Deadly Online**

Be Deadly Online เป็นการรณรงค์เกี่ยวกับการกลั่นแกล้งกันบนโลกไซเบอร์ ชื่อเสียง และความเคารพในตัวผู้อื่น ที่อยู่ในรูปแบบแอนิเมชัน และโปสเตอร์

### การวิจัย

การศึกษาเรื่องความตระหนักรู้ของเยาวชนที่เกี่ยวกับการกลั่นแกล้งกันบนโลกไซเบอร์กับความผิดทางอาญา (Youth awareness of cyber-bullying as a criminal offence) ที่จัดทำให้กระทรวงสื่อสาร (Department of Communications) โดย GfK กับเยาวชนชาวออสเตรเลียที่มีอายุระหว่าง 10 - 17 ปี จำนวน 1,019 คน (มิถุนายน 2014) โดยมีเป้าหมายหลัก 4 ประการ ดังนี้

- ความตระหนักรู้ว่าการกลั่นแกล้งกันบนโลกไซเบอร์เป็นความผิดทางอาญาภายใต้กฎหมายในปัจจุบัน

- มาตรฐานของพฤติกรรมประเภทต่างๆ ที่ถือว่าเป็นการกระทำผิดทางอาญาภายใต้กฎหมายของออสเตรเลีย
- ความตระหนักรู้ของบทลงโทษที่เกี่ยวข้อง และ
- ระดับความเข้าใจกฎหมายการกักขังแก่งกันบนโลกไซเบอร์และบทลงโทษที่ใช้อยู่ในปัจจุบันของเยาวชน

ผลการศึกษาพบว่า

**ความตระหนักรู้ว่าการกักขังแก่งกันบนโลกไซเบอร์เป็นความผิดทางอาญาภายใต้กฎหมายในปัจจุบัน**

โดยทั่วไป เยาวชนไม่มีการเชื่อมโยงการกักขังแก่งกันบนโลกไซเบอร์กับความผิดทางอาญาโดยทันที (spontaneously) พวกเขามีความรู้สึกว่าการกระทำการกักขังแก่งกันบนโลกไซเบอร์อาจเป็นการกระทำที่ถูกกฎหมายหรือเป็นความผิดทางอาญาก็ได้ ในการวิจัยเชิงคุณภาพ เยาวชนมีความเห็นในประเด็นทางด้านกฎหมาย (และผลที่อาจตามมาจากการกักขังแก่งกันบนโลกไซเบอร์) ส่วนใหญ่จะขึ้นอยู่กับปฏิกิริยาของผู้ถูกกระทำ เช่น หากระดับการกักขังแก่งกันทำให้ผู้ถูกกักขังแก่งพยายามฆ่าตัวตาย หรือกระทำการรุนแรงใดๆ ดังนั้น ในความเห็นของพวกเขา การกระทำดังกล่าวเป็นการกระทำที่รุนแรง สมควรถูกจัดให้เป็นการกระทำที่ผิดกฎหมายและควรได้รับโทษหนักตามกฎหมาย

จากการสำรวจเชิงปริมาณโดยการตั้งคำถามโดยตรง ร้อยละ 63 ของเยาวชนเห็นด้วยว่าการกักขังแก่งกันบนโลกไซเบอร์เป็นการกระทำที่ผิดกฎหมายอาญาซึ่งมีโทษตามกฎหมาย การสนทนาเชิงคุณภาพกับเยาวชนชี้ให้เห็นว่า แม้ว่าเยาวชนรับรู้ว่าการกักขังแก่งกันบนโลกไซเบอร์อาจเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมายอาญา แต่พวกเขาไม่มีความตระหนักรู้หรือการคิดพิจารณา และไม่มีภาพที่ชัดเจนว่าสิ่งใดเป็นองค์ประกอบทำให้การกักขังแก่งกันบนโลกไซเบอร์ดังกล่าวเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมายอาญา พวกเขาอาจเคยได้ยินประเด็นทางด้านกฎหมายดังกล่าวจากการพูดคุยในโรงเรียน จากการบอกเล่าของเจ้าหน้าที่ตำรวจ (นานๆ ครั้ง) แต่ลักษณะทางอาญาของการกระทำดังกล่าวไม่ใช่หัวข้อการสนทนาโดยทั่วไปของเยาวชน

ในช่วงการสนทนาเชิงคุณภาพ เมื่อเยาวชนได้รับรู้ว่าการกักขังแก่งกันบนโลกไซเบอร์เป็นการกระทำที่ผิดกฎหมายอาญา ทำให้พวกเขารู้สึกกลัว ดังนั้น แม้ว่าเรื่องนี้ไม่ได้เป็นเรื่องหลักที่อยู่ในใจของพวกเขา แต่**การได้รับการเตือนในเรื่องดังกล่าว ส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมของพวกเขา ทำให้มีแนวโน้มในการกักขังแก่งกันน้อยลง** เป็นที่น่ายินดีที่ในช่วงการสนทนาเชิงปริมาณ เยาวชนส่วนใหญ่ที่เห็นด้วยว่าการกักขังแก่งกันบนโลกไซเบอร์เป็นอาชญากรรมเห็น

ถึงความสัมพันธ์กันของกฎหมายและบทลงโทษต่อผู้เยาว์ ร้อยละ 69 มีความเห็นว่าบทลงโทษทางกฎหมายควรนำมาใช้กับคนทุกกลุ่มอายุ เด็ก และผู้ใหญ่ และมีเยาวชนร้อยละ 20 ที่ไม่แน่ใจว่าใครควรได้รับการลงโทษ

### **มาตรฐานในปัจจุบันของพฤติกรรมประเภทต่าง ๆ ที่ถือว่าเป็นการกระทำผิดทางอาญา ภายใต้กฎหมายของออสเตรเลียในปัจจุบัน**

เยาวชนชาวออสเตรเลียไม่สามารถบอกได้อย่างมั่นใจว่าพฤติกรรมใดที่ก่อให้เกิดเป็น หรือไม่ก่อให้เกิดเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมายอาญา อย่างไรก็ตาม พวกเขาสามารถบอกได้ว่าพฤติกรรมบางประเภท เช่น การข่มขู่ และการขู่ว่าจะเปิดโปงความลับเป็นการกระทำที่เป็นภัยมากกว่าการแชร์ภาพ การกดไลค์โพสต์ หรือการคอมเมนต์แบบล้อเล่นบนโซเชียลมีเดีย เมื่อการกลั่นแกล้งกันบนโลกไซเบอร์นำไปสู่การกระทำรุนแรงทางร่างกาย การละเมิดทางเพศ ความขี้มั่ว หรือร้ายที่สุด นำไปสู่การฆ่าตัวตาย หรือพฤติกรรมอื่นๆ ที่ทำให้เกิดการเสียชีวิต พวกเขาสามารถเห็นได้ทันทีว่าการกระทำประเภทนี้เป็นการกระทำที่มีลักษณะผิดกฎหมายอาญา การวิจัยเชิงคุณภาพพบว่า โดยทั่วไปแล้วความเชื่อมโยงระหว่างการกลั่นแกล้งกันบนโลกไซเบอร์และการกระทำที่ผิดกฎหมายหรือการกระทำที่ผิดกฎหมายอาญาขึ้นอยู่กับผลลัพธ์ที่เกิดขึ้น (Outcome-Dependant) นั่นคือการกระทำใดๆ อาจเป็นอาชญากรรมหากพฤติกรรมนั้นนำไปสู่ผลที่ตามมาที่พวกเขาารู้มาก่อนแล้วว่าเป็นอาชญากรรม เช่น พฤติกรรมที่นำไปสู่การเสียชีวิต

ในการทำสำรวจเชิงปริมาณ เยาวชนที่เข้าร่วมโครงการได้รับการถามให้จัดแยกประเภทพฤติกรรมเริ่มจาก “เป็นอาชญากรรมอย่างแน่นอน” จนถึง “ไม่เป็นอาชญากรรมอย่างแน่นอน” เยาวชนส่วนใหญ่จัดให้การขู่ว่าจะเปิดโปงความลับ (Blackmailing) หรือพฤติกรรมการบีบบังคับ (Coercion) ที่เกี่ยวกับรูปภาพที่ไม่เหมาะสมเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมายอาญา โดยร้อยละ 83 จัดให้อยู่ในประเภท “เป็นอาชญากรรมอย่างแน่นอน” รวมถึงการเข้าไปใช้บัญชีโซเชียลมีเดียของผู้อื่นโดยไม่ได้รับอนุญาต (ร้อยละ 73) และการคุกคาม ครอบงำ พฤติกรรมที่ก้าวร้าวหรือข่มขู่ (ร้อยละ 69)

เยาวชนมีข้อสงสัยเกี่ยวกับพฤติกรรมที่มีลักษณะเป็นคดีอาญา เช่น การหมิ่นประมาท หรือการพูดในสิ่งที่ไม่เป็นจริงเกี่ยวกับผู้อื่น (ร้อยละ 42 บอกว่า “อาจเป็น” ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ ร้อยละ 26 บอกว่า “เป็นอาชญากรรมอย่างแน่นอน” ร้อยละ 24 บอกว่า “ไม่แน่ใจ”) รวมถึงการกระทำที่ตั้งใจกันผู้อื่นออกไป (deliberately exclude others) (ร้อยละ 32 บอกว่า “อาจเป็น” ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ ร้อยละ 18 บอกว่า “เป็นอาชญากรรมอย่างแน่นอน” และร้อยละ 23 บอกว่า “ไม่เป็นอาชญากรรม”)

### ความตระหนักรู้ในปัจจุบันของบทลงโทษที่เกี่ยวข้อง

เยาวชนชาวออสเตรเลียสามารถระบุถึงบทปรับหรือบทลงโทษของการกลั่นแกล้งกันบนโลกไซเบอร์ได้ แต่ข้อมูลที่พูดออกมาก็เป็นเพียงจากการคาดเดาและจากประสบการณ์ที่โดยทั่วไปแล้ว ผลกระทบที่เกิดขึ้นได้รับการจัดการโดยโรงเรียนหรือเครือข่ายสังคมเป็นรายกรณีๆ ไป ไม่ใช่โดยหน่วยงานทางกฎหมาย คณะวิจัยได้ถามเยาวชนว่าพวกเขาคิดว่าบทปรับหรือบทลงโทษสำหรับพฤติกรรมแต่ละประเภทคืออะไร คำตอบที่ได้รับส่วนใหญ่จะเกี่ยวข้องโดยตรงกับการจำกัดการใช้ (การยึดอุปกรณ์เครื่องมือ การถูกห้ามเข้าเว็บไซต์) หรือการตักเตือน แต่ไม่ใช่มาตรการการลงโทษทางกฎหมายหรือทางอาญา

ในช่วงการวิจัยเชิงคุณภาพ คณะวิจัยสามารถยืนยันได้ว่า บทปรับหรือบทลงโทษที่เยาวชนรับรู้เปลี่ยนแปลงไปขึ้นอยู่กับพฤติกรรมที่เป็นประเด็น เมื่อถูกถามถึงบทปรับหรือบทลงโทษที่ใช้กับพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่ง คำตอบที่ได้จากเยาวชนคือ มาตรการการถูกห้ามเข้าโซเชียลเน็ตเวิร์คหรือเว็บไซต์เป็นคำตอบที่ถูกพูดถึงมากที่สุด (ร้อยละ 38 - 58 สำหรับพฤติกรรมที่กล่าวถึง) ตามด้วยการตักเตือนโดยเจ้าหน้าที่ตำรวจ / good behaviour bond / การอาญากรรม ประวัติอาชญากรรม (ร้อยละ 20 - 55) และการถูกยึดอุปกรณ์เครื่องมือ (ร้อยละ 26 - 40) นอกจากนี้ ยังมีการถูกไล่ออกจากโรงเรียน (ร้อยละ 18 - 37) การถูกลงโทษให้ทำบริการทางสังคม (ร้อยละ 18 - 33) การจ่ายค่าปรับ (ร้อยละ 14 - 34) และท้ายสุด การถูกจับและจำคุก (ร้อยละ 7 - 37) อย่างไรก็ตาม ยังมีความไม่แน่นอนบางส่วนเกี่ยวกับสิ่งที่บทปรับหรือบทลงโทษควรเป็นขึ้นอยู่กับพฤติกรรม โดยระหว่างร้อยละ 15 - 46 ซึ่งว่าพวกเขาไม่แน่ใจว่าบทปรับหรือบทลงโทษสำหรับพฤติกรรมที่พูดถึงควรเป็นอย่างไร

เป็นที่น่าสังเกตว่าเด็กและเยาวชนส่วนใหญ่มองการเข้ามาเกี่ยวข้องของเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นการแทรกแซงมากกว่ากลัวผลกระทบที่ตามมาที่รุนแรง เช่น การจับกุม และการติดคุก เด็กและเยาวชนที่ตอบว่าการจับกุมและการติดคุกเป็นบทลงโทษของการกระทำความผิด มีความไม่แน่ใจในระดับสูงเกี่ยวกับระยะเวลาของบทลงโทษจำคุก ร้อยละ 27 ตอบว่า “ไม่รู้” เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่เลือกตอบว่าบทลงโทษจำคุกสูงสุด คือ จำคุกไม่เกิน 2 ปี ร้อยละ 48 ตอบว่าไม่เกิน 2 ปี ในขณะที่ร้อยละ 38 ตอบว่าไม่เกิน 1 ปี การตอบของเด็กชี้ให้เห็นว่าเด็กจำนวนมากตอบคำถามโดยการคาดคะเน โดยไม่ได้มีความรู้ในด้านนี้อย่างแท้จริง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยเชิงคุณภาพ อย่างไรก็ตาม เด็กมีการรับรู้ในระดับที่ต่ำว่า การกลั่นแกล้งกันบนโลกไซเบอร์เป็นการกระทำความผิดที่ต้องถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินคดี ร้อยละ 50 ของเด็กและเยาวชน

เชื่อว่าหากมีการกักกันแก๊งกันบนโลกไซเบอร์แล้ว จะมีโอกาสเพียงร้อยละ 25 เท่านั้น หรือส่วนใหญ่แล้วน้อยกว่านั้น ที่จะถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินคดี และจนถึงในปัจจุบันพวกเขามีประสบการณ์จากการแทรกแซงของเจ้าหน้าที่ตำรวจเพียงน้อยครั้ง

### **ระดับความเข้าใจกฎหมายการกักกันแก๊งกันบนโลกไซเบอร์และบทลงโทษที่ใช้อยู่ในปัจจุบันของเยาวชน**

แม้ว่าเยาวชนจะรับรู้ว่าการกักกันแก๊งกันบนโลกไซเบอร์อาจถือว่าเป็นการกระทำผิดกฎหมายทางอาญาและถูกลงโทษตามกฎหมายได้ โดยบทลงโทษ (Penalties) ใช้ได้กับเยาวชนที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี แต่ในปัจจุบัน ยังมีความไม่แน่ใจและความสับสนอยู่มากเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าว การวิจัยชี้ให้เห็นว่าเยาวชนมีระดับความเข้าใจกฎหมายการกักกันแก๊งกันบนโลกไซเบอร์และบทลงโทษที่ใช้อยู่ในปัจจุบันในระดับที่ต่ำ ความรู้ส่วนใหญ่ดูเหมือนมาจากการคาดเดาหรือสมมุติฐาน มากกว่าความรู้ที่เป็นข้อเท็จจริงหรือจากการศึกษา สาเหตุมาจากปัจจัยดังต่อไปนี้

- การขาดความเข้าใจอย่างถ่องแท้เกี่ยวกับพฤติกรรมที่ถือว่าเป็นการกักกันแก๊งกันบนโลกไซเบอร์
- ระดับการศึกษาที่ต่ำในด้านการรับรู้ว่าการกักกันแก๊งกันบนโลกไซเบอร์เป็นอาชญากรรมประเภทหนึ่ง แม้ว่าเกือบ 2 ใน 3 หรือร้อยละ 63 ของเยาวชนเมื่อถูกถามโดยตรง เห็นด้วยว่าการกักกันแก๊งกันบนโลกไซเบอร์อาจเป็นอาชญากรรม แต่ผลการวิจัยเชิงคุณภาพชี้ว่าความตระหนักรู้ของเยาวชนอยู่ในระดับที่ต่ำกว่ามาก และมีเพียงเยาวชนจำนวนน้อยที่กล่าวว่าพวกเขาเคยได้ยินเกี่ยวกับการสนทนาเรื่องการกักกันแก๊งกันบนโลกไซเบอร์
- ความไม่แน่นอนเกี่ยวกับการกระทำใดที่ถือว่าเป็นอาชญากรรม และในสภาพแวดล้อมใด การกระทำหรือพฤติกรรมบางประเภทมีแนวโน้มถูกมองจากเยาวชนว่าเป็นอาชญากรรมมากกว่าการกระทำหรือพฤติกรรมอื่นๆ (จากร้อยละ 18 - 83 ที่เห็นว่าเป็นอาชญากรรมอย่างแน่นอน) เยาวชนจำนวนมากไม่สามารถบอกคุณลักษณะของพฤติกรรมที่เป็นอาชญากรรมได้อย่างมั่นใจ (จากร้อยละ 16 - 65 มองว่าเป็น “อาจเป็น ขึ้นอยู่กับสถานการณ์” หรือ “ไม่แน่ใจ” รวมกัน)
- ระดับการรับรู้ที่ต่ำของการเข้ามาเกี่ยวข้องและการบังคับใช้กฎหมายโดยเจ้าหน้าที่ตำรวจจากประสบการณ์และการสังเกต (Low perceived involvement and enforcement by police authorities based on current experiences and observations) มีเยาวชนเพียงร้อยละ 36 ที่จะขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่

ตำรวจหากพวกเขาถูกหรือรู้เห็นว่ามีคนถูกลั่นแกล้งบนโลกไซเบอร์ และเยาวชนมีระดับความมั่นใจที่ต่ำกว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะดำเนินคดีหากมีการแจ้งข้อหาการกลั่นแกล้งกันบนโลกไซเบอร์ เยาวชนร้อยละ 50 เชื่อว่าผู้กลั่นแกล้งบนโลกไซเบอร์จะถูกดำเนินคดีโดยเจ้าหน้าที่ตำรวจเพียงร้อยละ 25 หรือน้อยกว่านั้น

- ความรู้และความคาดหวังเกี่ยวกับบทลงโทษและบทปรับที่ไม่สอดคล้องกันที่โดยทั่วไปแล้วได้รับการจัดการโดยโรงเรียนและเครือข่ายทางสังคม เยาวชนมองว่าพฤติกรรมที่ต่างกันจะมีบทลงโทษที่ต่างกัน และมีเยาวชนจำนวนมากไม่แน่ใจว่าผลกระทบที่ตามมาของพฤติกรรมแต่ละประเภทคืออะไร (คำตอบที่ตอบคือ “ไม่แน่ใจ” อยู่ระหว่างร้อยละ 15 - 46 นอกจากนี้เยาวชนส่วนใหญ่ที่เห็นด้วยกับบทลงโทษของการกลั่นแกล้งกันบนโลกไซเบอร์ด้วยการจับกุมและคุมขัง รู้สึกว่าความหนักเบาของบทลงโทษเปลี่ยนแปลงขึ้นอยู่กับประเภทของการกระทำผิด และส่วนใหญ่ (ร้อยละ 48 - 70) เชื่อว่าบทลงโทษจำคุกสูงสุดคือ 2 ปี ร้อยละ 20 - 30 ไม่แน่ใจในบทลงโทษ เยาวชนอีกจำนวนหนึ่งกล่าวว่าพวกเขาขาดความรู้ความเข้าใจเรื่องกฎหมายและบทลงโทษที่เกี่ยวกับการกลั่นแกล้งกันบนโลกไซเบอร์

## 5.2 ประเทศสหราชอาณาจักร

ผลการศึกษาโดย Ofcom ในปี 2010 เกี่ยวกับสัดส่วนการใช้อินเทอร์เน็ตของเด็กในวัยต่างๆ โดยพบว่า เด็กวัย 12 – 15 ปี มีอัตราการใช้อินเทอร์เน็ตร้อยละ 99 ในขณะที่เด็กที่มีอายุระหว่าง 8 - 11 ปี ใช้อินเทอร์เน็ตร้อยละ 93 และเด็กที่มีอายุระหว่าง 5 - 7 ปี ใช้อินเทอร์เน็ตร้อยละ 75 (Ofcom, 2010) เด็กมีการใช้อินเทอร์เน็ตในปริมาณมากขึ้น เนื่องจากเทคโนโลยีสื่อสมัยใหม่ที่ทำให้เด็กสามารถเข้าถึงเนื้อหาออนไลน์กำลังเปลี่ยนแปลงและมีพัฒนาการอย่างต่อเนื่อง (European commission, 2006, 2008, OECD, 2011) ผู้กำหนดนโยบายจึงจำเป็นต้องมีหลักฐานงานวิจัยเพื่อกำหนดนโยบายที่สามารถเชื่อมโยงกับภัยออนไลน์ของเด็ก ปกป้องเด็กจากอันตราย และส่งเสริมสวัสดิภาพของเด็กด้วย

ในการพูดที่ประชุมสุดยอด #WePROTECT Children Online เมื่อวันที่ 8 ธันวาคม 2014 นายกรัฐมนตรีเดวิด แคมeroon ได้ประกาศมาตรการและนวัตกรรมทางเทคนิคจำนวนมากในการจัดการกับผู้ใช้อินเทอร์เน็ตดูและแชร์ภาพที่ผิดกฎหมาย เขากล่าวว่าเรากำลังสู้รบใน 3 สนามรบ และจะดำเนินผู้ต่อไปให้ถึงที่สุด กล่าวคือ 1) ปิดกั้น (Block) การค้นหาข้อมูลที่น่าไปสู่การละเมิดเด็ก 2) ค้นหาและระบุ (Identify) ภาพที่ผิดกฎหมายและนำออกจากอินเทอร์เน็ต และ 3) ไล่ล่า (Track down) ผู้กระทำความผิดและการบังคับใช้กฎหมาย

การประชุม 2 วันในกรุงลอนดอนมีผู้ที่เป็นตัวแทนจาก 50 ประเทศ บริษัทชั้นนำทางด้านเทคโนโลยี 26 แห่ง และองค์กรภาคประชาสังคม 10 องค์กรเข้าร่วมประชุม ผู้ร่วมประชุมเห็นด้วยกับมาตรการการตอบโต้แบบทำงานประสานร่วมกันในระดับนานาชาติ (Coordinated Global Response) เพื่อจัดการกับการเพิ่มจำนวนอย่างรวดเร็วของสื่อละเมิดทางเพศที่มีต่อเด็กที่แพร่หลายอยู่ทั่วไปตั้งแต่ยุคเริ่มต้นของอินเทอร์เน็ต โดยมีจำนวนภาพและวิดีโอที่น่าตกใจนี้มากกว่าหลายล้านภาพ

ผู้ร่วมประชุมได้เซ็นชื่อรับรองมาตรการต่างๆ เป็นจำนวนมาก และเปิดโครงการริเริ่มทางเทคโนโลยีที่น่าสนใจ (Ground-breaking Technological Initiatives) ซึ่งจะทำให้เป็นการยากต่ออาชญากรที่ต้องการแสวงประโยชน์จากยุคดิจิทัลในการละเมิดทางเพศกับเด็ก

มาตรการระดับโลกที่สหราชอาณาจักรจะนำมาใช้ประกอบด้วย

- กฎหมายฉบับใหม่ที่กำหนดให้ผู้ใหญ่ที่สื่อสารข้อความทางเพศกับเด็กเป็นสิ่งผิดกฎหมาย
- จัดทีมร่วมทำงานชุดใหม่ระหว่างสำนักงานอาชญากรรมแห่งชาติ (National Crime Agency) หรือ NCA กับ GCHO โดยใช้เทคนิคและทักษะความรู้ที่มีอยู่ทั้งหมดที่ใช้ในการไล่ล่าผู้ก่อการร้ายมาใช้ในการไล่ล่าผู้ที่ชอบละเมิดทางเพศ (Paedophiles) ที่อยู่ในโลกด้านมืดของอินเทอร์เน็ต (Dark Internet)
- จัดสรรเงินเพิ่มเติม 10 ล้านปอนด์ในปีหน้าให้กับ NCA เพื่อใช้ในการสร้างทีมผู้เชี่ยวชาญด้านการละเมิดทางเพศเด็กบนโลกออนไลน์เพิ่มเติม โดยมีเป้าหมายไปที่ผู้กระทำผิดที่ร้ายแรงที่สุด (Worst Offenders)
- สร้างฐานข้อมูลภาพเด็กที่ไม่เหมาะสมที่เป็นฐานข้อมูลร่วมที่ใช้ด้วยกันที่มีความปลอดภัย (Single Secure Database of Indecent Images of Children) ที่ชื่อ “ฐานข้อมูลภาพละเมิดทางเพศเด็ก” (Child Abuse Image Database) หรือ CAID ซึ่งจะช่วยให้การบังคับใช้กฎหมายของสหราชอาณาจักรดีขึ้น และทำให้การสืบสวนเร็วขึ้น
- สัญญาว่าจะจัดสรรเงินจำนวน 50 ล้านปอนด์ในช่วงเวลา 5 ปีให้แก่กองทุนคุ้มครองเด็กทั่วโลก (Global Child Protection Fund) ที่บริหารโดย UNICEF ที่เพิ่งตั้งขึ้นมาใหม่

ในวันพุธที่ 10 ธันวาคม 2014 รัฐมนตรีมหาดไทย (Home Secretary) ได้กล่าวต่อผู้ร่วมประชุมในที่ประชุมว่า “ไม่มีภาระหน้าที่ใดที่สำคัญไปกว่าการคุ้มครองเด็กกลุ่มเปราะบางที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ในประเทศของพวกเขาและทั่วโลก”

นอกจากนี้ รัฐมนตรีมหาดไทยยังได้กล่าวว่าการให้หน่วยงานที่บังคับใช้กฎหมายเข้าถึงข้อมูลสื่อสารมีความจำเป็นอย่างยิ่งต่อการหยุดเครือข่ายผู้ที่ชอบละเมิดทางเพศกับเด็ก ผู้ร่วมประชุมได้รับรู้ถึงเรื่องราวความสำเร็จในการเริ่มปฏิบัติการการค้นหาเชิงรุกภาพละเมิดทางเพศเด็ก (Proactive Searching for Child Sexual Abuse Imagery) ของมูลนิธิเฝ้าระวังอินเทอร์เน็ต (Internet Watch Foundation) หรือ IWF ซึ่งผลการดำเนินงานของมูลนิธิ ทำให้สามารถนำเอาภาพที่ไม่เหมาะสมออกจากระบบได้เพิ่มร้อยละ 109 ในปี 2014 เมื่อเทียบกับปีที่ผ่านมา (<https://www.gov.uk/government/news/ending-online-child-sexual-exploitation-uk-leads-global-summit-in-london-weprotect-children-online>)

## 5.2.1 การกำกับดูแลผ่านกฎหมาย ระเบียบ แนวปฏิบัติ

### ศูนย์ป้องกันอาชญากรรมและการล่วงละเมิดเด็กออนไลน์ (CEOP)

ในเดือนตุลาคม ปี 2013 CEOP ได้กลายเป็นหน่วยงานหนึ่งในองค์กรปราบปรามอาชญากรรมแห่งชาติ (National Crime Agency) หรือ NCA โดย NCA จะเป็นแกนกลางในการต่อสู้กับปัญหาอาชญากรรมจัดตั้งที่มีความรุนแรง และซับซ้อน การดำเนินงานของ CEOP ภายใต้ NCA จะมีการจัดทำแนวทางเชิงกลยุทธ์ในการคุ้มครองเด็กจากการถูกแสวงหาประโยชน์ และจากการถูกละเมิดทางเพศ และคุ้มครองเด็กและเยาวชนที่อยู่ในภาวะเสี่ยงตกเป็นเหยื่อ และติดตามผู้กระทำความผิดที่มีเป้าหมายไปที่เด็กในสหราชอาณาจักร หรือต่างประเทศ

ศูนย์ป้องกันอาชญากรรมและการล่วงละเมิดเด็กออนไลน์ (CEOP) ในสังกัดหน่วยงานปราบปรามอาชญากรรมแห่งชาติ หรือ NCA's CEOP Command ที่รู้จักกันในชื่อเดิมว่าศูนย์ป้องกันอาชญากรรมและการล่วงละเมิดเด็กออนไลน์ (Child Exploitation and Online Protection Centre) ทำงานร่วมกับพันธมิตรด้านการคุ้มครองเด็กทั่วสหราชอาณาจักร และในต่างประเทศเพื่อระบุตัวตน (Identify) ภัยอันตรายหลักที่มีต่อเด็ก และประสานงานการดำเนินกิจกรรมด้านการต่อต้านภัยอันตรายเหล่านี้เพื่อนำตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษ CEOP Command ปกป้องเด็กจากภัยอันตรายทั้งทางออนไลน์ และออฟไลน์ โดยผ่านการดำเนินงานโดยตรงของ NCA และผ่านความร่วมมือกับหน่วยงานท้องถิ่นและต่างประเทศ

CEOP มีหน้าที่ติดตามบุคคลที่แสวงหาประโยชน์และละเมิดทางเพศเด็ก ป้องกันไม่ให้คนเข้ามาเกี่ยวข้องกับแสวงหาประโยชน์ทางเพศเด็ก คุ้มครองเด็กจากการตกเป็นเหยื่อการแสวงหาประโยชน์และละเมิดทางเพศ และจัดเตรียมมาตรการการป้องกันเพื่อลดผลกระทบของการถูกแสวงหาประโยชน์และละเมิดทางเพศผ่านการทำงานด้านคุ้มครองเด็ก



แนวทางการทำงานของ CEOP เป็นการทำงานแบบองค์รวม (Holistic) เจ้าหน้าที่ของ CEOP และ NCA ที่เชี่ยวชาญงานด้านอาชญากรรมทำงานร่วมกันอย่างใกล้ชิดกับนักวิชาชีพด้านต่างๆ จากภาคชุมชนที่ทำงานด้านการคุ้มครองเด็ก และภาคอุตสาหกรรม ผลงานของ CEOP โดยสรุปในปี 2012 - 2013 ที่ผ่านมา โดยอิงกับเนื้อหาในด้านการป้องกัน (Prevention) การคุ้มครอง (Protection) และการติดตาม (Pursue) มีดังนี้

#### **การป้องกัน**

- มีเด็กจำนวนมากกว่า 2.6 ล้านคนที่ได้เห็นข้อมูลของ thinkuknow
- ในปีนี้มีผู้เชี่ยวชาญในด้านการศึกษา การคุ้มครองเด็ก และการบังคับใช้กฎหมายมากกว่า 800 คนได้รับการอบรมโดย CEOP โดยมีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับการป้องกัน และตรวจหาอาชญากรรมทางเพศที่มีต่อเด็ก

#### **การคุ้มครอง**

- มีเด็กจำนวน 790 คนได้รับการปกป้อง หรือคุ้มครองจากการทำงานของ CEOP
- CEOP ได้รับการร้องเรียนที่เกี่ยวกับการแสวงหาประโยชน์ทางเพศเด็กเป็นจำนวน 18,887 ครั้ง

#### **การติดตาม**

- CEOP เผยแพร่รายงานข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับบุคคลที่ถูกสงสัยว่ามีความเกี่ยวข้องกับการละเมิดทางเพศเด็กจำนวน 2,866 รายงานให้แก่หน่วยงานบังคับใช้กฎหมายของสหราชอาณาจักร และต่างประเทศ
- การทำงานของ CEOP ส่งผลให้มีการจับกุมผู้ต้องสงสัยจำนวน 192 คนในปีที่ผ่านมา

## **5.2.2 การเฝ้าระวังโดยภาคประชาสังคม**

### ***NSPCC (National Society for the Prevention of Cruelty to Children)***

NSPCC เป็นมูลนิธิเด็กชั้นนำในสหราชอาณาจักรที่มีความเชี่ยวชาญด้านการคุ้มครองเด็ก และอุทิศการทำงานเพื่อต่อสู้เพื่อเด็กทุกคน NSPCC เป็นมูลนิธิเด็กเพียงมูลนิธิเดียวที่มีอำนาจตามกฎหมาย (Statutory Powers) ทำให้ NSPCC สามารถดำเนินมาตรการต่างๆ เพื่อปกป้องเด็กที่อยู่ในภาวะเสี่ยงต่อการถูกละเมิดได้ (<https://www.nspcc.org.uk/preventing-abuse/keeping-children-safe/online-safety/>)

NSPCC ทำงานร่วมกับรัฐบาลอย่างใกล้ชิดในการให้ข้อมูลด้านสวัสดิการเด็ก และสร้างแผนงานรณรงค์ยกระดับความตระหนักรู้ด้านการคุ้มครองเด็กให้กับสาธารณะ นอกจากนี้ NSPCC ยังให้บริการ

สายด่วน 0808 800 5000 สำหรับคนทั่วไปที่มีข้อสงสัยเกี่ยวกับเด็ก และสายด่วน ChildLine สำหรับช่วยเหลือเด็กโดยเฉพาะ นอกเหนือจากบริการสายด่วนแล้ว NSPCC ยังจัดให้มีบริการให้คำปรึกษาออนไลน์แก่เด็กและเยาวชน

([https://en.wikipedia.org/wiki/National\\_Society\\_for\\_the\\_Prevention\\_of\\_Cruelty\\_to\\_Children](https://en.wikipedia.org/wiki/National_Society_for_the_Prevention_of_Cruelty_to_Children))

จากข้อมูลสถิติปี 2015 มีเด็กในสหราชอาณาจักร จำนวน 57,345 คนถูกระบุว่าต้องการการคุ้มครองจากการถูกละเมิด (Child Protection Register and Plan Statistics for all UK Nations for 2015) นอกจากนั้น NSCPP ยังประเมินว่า มีเด็กอีก 8 คนที่กำลังถูกละเมิดในเด็กทุกๆ 1 คนที่ถูกระบุว่าต้องการการคุ้มครองจากการถูกละเมิด (NSPCC (2013) How safe are our children? 2013)

### 5.2.3 การให้การศึกษ/สร้างการรู้เท่าทัน

#### **เครือข่ายการคุ้มครองเด็กสากลของ CEOP (CEOP's International Child Protection Network) หรือ ICPN**

การแสวงหาประโยชน์จากเด็กในรูปแบบใดก็ตาม เป็นประเด็นปัญหาระดับโลกที่มีความรุนแรงมากขึ้นเพราะพัฒนาการทางด้านเทคโนโลยี และความสะดวกในการเดินทาง ผู้กระทำความผิดจะมองหาทางหลบหลีกจากการถูกลงโทษทางกฎหมายอาญาโดยการเดินทางไปในสถานที่ที่พวกเขาารู้สึกว่าเด็กในประเทศนั้นมีความเปราะบาง และทำให้เป็นการยากมากยิ่งขึ้นในการบังคับใช้กฎหมาย สิ่งนี้เป็นเหตุผลว่าทำไมการทำงานของ ICPN จึงมีความสำคัญอย่างมากต่อการเสริมสร้างความสัมพันธ์ไม่เพียงแต่ระหว่างภาคส่วนต่างๆ แต่ยังมีสำคัญต่อระหว่างประเทศด้วย เพื่อให้ "การให้ความสำคัญกับเด็กทุกคนในทุกที่" เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นได้จริง

ICPN นำเอาคนจากทุกสาขาอาชีพ ทุกภาคส่วน และจากทั้งองค์กรภาครัฐและภาคเอกชนมาทำงานร่วมมือกัน โดยมีวิสัยทัศน์ในการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ เสริมสร้างความรู้ และจำกัดโอกาสของผู้กระทำความผิด ICPN มองหาการสร้างโครงการที่มีความร่วมมือระหว่างพันธมิตรเพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งให้แก่เด็กเพื่อให้เด็กมีการดำเนินชีวิตอย่างปลอดภัย โครงการที่มีการแลกเปลี่ยนแนวทางปฏิบัติที่เป็นมาตรฐาน (Best Practice) โครงการที่มีการแลกเปลี่ยนความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้กระทำความผิด และมองหาวิธีปิดโอกาสการกระทำความผิดของผู้กระทำความผิด ไม่ว่าพวกเขาจะเดินทางไปสถานที่ใด

ICPN มีการทำงานอย่างเข้มแข็งในที่ต่างๆ มากมายทั่วโลก ในพื้นที่ที่ ICPN ได้ทำงานมาเป็นระยะเวลาหนึ่งในการสร้างพันธมิตรและความรู้ และที่ซึ่ง ICPN รู้จากประสบการณ์ที่ผ่านมาว่าเด็กเป็นเป้าหมายถูกละเมิดโดยผู้กระทำความผิดที่เดินทางมาจากสหราชอาณาจักร

เมื่อวันที่ 30 และ 31 มีนาคม 2010 ได้มีการประชุมเชิงปฏิบัติการของภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เกี่ยวกับการปกป้องเด็กจัดโดยศูนย์ป้องกันอาชญากรรมและการละเมิดเด็กออนไลน์ และกระทรวงต่างประเทศของอังกฤษ การประชุมครั้งนี้มีผู้เชี่ยวชาญเข้าร่วมจากประเทศไทย กัมพูชา และเวียดนามเพื่อแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์

ส่วนที่น่าสนใจในช่วงสองวันของการประชุม คือ การที่ผู้เชี่ยวชาญนำความรู้มาแลกเปลี่ยนเพื่อการติดตามและนำผู้กระทำผิดมาลงโทษ แลกเปลี่ยนวิธีการและเทคนิคในการสืบสวนสอบสวน และการส่งเสริมการรายงานข่าวประจำท้องถิ่น เป็นครั้งแรกที่ศูนย์ป้องกันอาชญากรรมและการละเมิดเด็กออนไลน์เปิดเผยอุปกรณ์ที่ใช้และประสบความสำเร็จในประเทศอังกฤษในการให้การศึกษาแก่เยาวชน เช่น ใบปลิว และภาพยนตร์ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อที่จะให้เยาวชนสามารถควบคุมสถานการณ์ที่ตนต้องประสบ ผู้กระทำผิดที่จะเดินทางไปยังประเทศกัมพูชา ไทย และเวียดนาม เพื่อล่องละเมิดเด็ก จะเป็นเป้าหมายสำคัญในสงครามต่อสู้เพื่อคุ้มครองเด็ก

นายควินตัน เควลีย์ เอกอัครราชทูตอังกฤษ ประจำประเทศไทย กล่าวไว้ว่า “สถานทูตอังกฤษ ประจำประเทศไทยทำงานอย่างใกล้ชิดกับศูนย์ป้องกันอาชญากรรมและการละเมิดเด็กออนไลน์เพื่อที่จะช่วยรับมือปัญหาการละเมิดเด็ก ในช่วงเวลาที่ผ่านมากการดำเนินงานของศูนย์ป้องกันอาชญากรรมและการละเมิดเด็กออนไลน์ขยายไปทั่วโลก และประสบความสำเร็จในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก ในคดีสำคัญๆ หลายคดี และความร่วมมือในอนาคตจะช่วยต่อยอดงานที่มีประสิทธิภาพที่ดำเนินอยู่แล้วในขณะนี้”

ตัวแทนจากอุตสาหกรรมใหญ่ มูลนิธิเพื่อเด็ก หน่วยงานภาครัฐ และตำรวจร่วมกันกล่าวว่า “พอแล้ว” ต่ออาชญากรผู้ล่องละเมิดทางเพศกับผู้ที่คิดว่าเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เป็นที่ที่เหมาะสมแก่การแสวงหาผลประโยชน์จากเด็ก

### **ศูนย์วิจัยคุณภาพชีวิตเด็ก (Child Wellbeing Research Centre)**

ศูนย์วิจัยคุณภาพชีวิตเด็ก ได้รับหน้าที่จากกระทรวงศึกษาธิการ โดยทำงานอย่างใกล้ชิดกับคณะกรรมการด้านความปลอดภัยทางอินเทอร์เน็ตของเด็กแห่งสหราชอาณาจักร (UK Council for Child Internet Safety) หรือ UKCCIS เพื่อสำรวจศึกษาสิ่งที่เป็นที่รับรู้ในปัจจุบันเกี่ยวกับความเปราะบางของ

เด็กที่มีต่อภัยจากกิจกรรมหรือปฏิสัมพันธ์ออนไลน์ UKCCIS ทำงานร่วมกันอย่างใกล้ชิดกับรัฐบาล ภาคอุตสาหกรรม และองค์กรการกุศลต่างๆ ในการปกป้องให้เด็กและเยาวชนมีความปลอดภัยทางออนไลน์ โดยการสร้างสรรค์สภาพแวดล้อมทางออนไลน์ให้ปลอดภัยยิ่งขึ้น ทำให้การศึกษาด้านความปลอดภัยทางออนไลน์ดีขึ้น และยกระดับการตระหนักรู้ของสาธารณชนว่าจะสนุกกับการใช้อินเทอร์เน็ตอย่างปลอดภัยได้อย่างไร

## 5.3 ประเทศสหรัฐอเมริกา

### 5.3.1 การกำกับดูแลผ่านกฎหมาย ระเบียบ แนวปฏิบัติ

#### *กฎหมายคุ้มครองการใช้อินเทอร์เน็ตของเด็ก (Children's Internet Protection Act)*

กฎหมายคุ้มครองการใช้อินเทอร์เน็ตของเด็ก หรือ CIPA ได้รับการรับรองโดยรัฐสภาในปี 2000 CIPA เป็นกฎหมายที่ใช้ในการจัดการปัญหาการเข้าถึงเนื้อหาลามกอนาจาร และเนื้อหาที่เป็นภัยบนอินเทอร์เน็ตของเด็ก CIPA กำหนดให้ห้องสมุดและโรงเรียนติดตั้งระบบคัดกรองเนื้อหาบนอินเทอร์เน็ตในคอมพิวเตอร์ของห้องสมุดและโรงเรียน เพื่อให้ได้รับเงินทุนสนับสนุนจากรัฐบาลกลาง และส่วนลดค่าใช้จ่ายในการจัดซื้อคอมพิวเตอร์และการเชื่อมต่อคอมพิวเตอร์ โดย CIPA กำหนดข้อกำหนดให้โรงเรียน หรือห้องสมุดต้องปฏิบัติตามเพื่อจะได้รับสิทธิพิเศษด้านค่าใช้จ่ายที่ลดลงในการเข้าถึงและเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตผ่าน E-Rate Program ซึ่งเป็นโครงการที่ทำให้โรงเรียนและห้องสมุดที่มีคุณสมบัติตามเกณฑ์สามารถเข้าถึงบริการและสินค้าด้านสื่อสารได้มากขึ้น ในช่วงต้นปี 2001 FCC ได้ออกระเบียบดำเนินการให้ CIPA มีผลบังคับใช้ และในปี 2011 จัดให้มีการปรับปรุงกฎระเบียบต่างๆ ให้ทันสมัย

(<https://www.fcc.gov/consumers/guides/childrens-internet-protection-act>)

โรงเรียนและห้องสมุดที่ต้องการรับสิทธิประโยชน์จาก E-Rate Program จาก CIPA ต้องได้รับการรับรอง โดยโรงเรียนและห้องสมุดเหล่านั้นต้องมีนโยบายความปลอดภัยทางด้านอินเทอร์เน็ต (Internet Safety Policy) ที่มีมาตรการการป้องกันทางด้านเทคโนโลยี มาตรการการป้องกันเหล่านั้นต้องสามารถสกัดหรือคัดกรองเนื้อหาบนอินเทอร์เน็ตที่มีเนื้อหา 1) ลามกอนาจาร 2) ภาพลามกอนาจารเด็ก หรือ 3) เนื้อหาที่เป็นภัยต่อผู้เยาว์ (สำหรับคอมพิวเตอร์ที่ผู้เยาว์สามารถเข้าถึงได้) โรงเรียนและห้องสมุดต้องมีการแจ้งล่วงหน้า และจัดให้มีการรับฟังความคิดเห็นอย่างน้อยหนึ่งครั้ง หรือการประชุมเกี่ยวกับข้อเสนอฯ ก่อนนำเอานโยบายความปลอดภัยทางด้านอินเทอร์เน็ตมาใช้

โรงเรียนที่ต้องการได้รับสิทธิพิเศษจาก CIPA ต้องได้รับประกาศนียบัตรรับรองเพิ่มเติมอีก 2 ฉบับ

1) นโยบายความปลอดภัยทางด้านอินเทอร์เน็ตของโรงเรียนต้องมีการเฝ้าระวังกิจกรรมออนไลน์ของเด็ก

และ 2) โรงเรียนต้องจัดให้มีการให้การศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมออนไลน์ที่เหมาะสมแก่เด็ก เช่นการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นบนเครือข่ายสังคมออนไลน์และห้องแชท และความตระหนักรู้และการรับมือกับการกลั่นแกล้งบนโลกออนไลน์ ซึ่งเป็นไปตามข้อกำหนดในกฎหมายการคุ้มครองเด็กในศตวรรษที่ 21 (Protecting Children in the 21st Century Act)

โรงเรียนและห้องสมุดที่ต้องการได้รับสิทธิพิเศษจาก CIPA ต้องยอมรับและดำเนินการนำนโยบายความปลอดภัยทางด้านอินเทอร์เน็ตมาใช้โดยคำนึงถึง

- การเข้าถึงเนื้อหาที่ไม่เหมาะสมบนอินเทอร์เน็ตของเด็ก
- ความปลอดภัยและความมั่นคงของเด็กเมื่อมีการใช้จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ ห้องแชท และการสื่อสารอิเล็กทรอนิกส์ทางตรงรูปแบบอื่นๆ
- การเข้าถึงบัญชีใช้งานของผู้อื่นโดยไม่ได้รับอนุญาต และการกระทำที่ผิดกฎหมายอื่นๆ ทางออนไลน์โดยเด็ก และ
- มาตรการจำกัดการเข้าถึงสื่อที่เป็นภัยต่อเด็ก

โรงเรียนและห้องสมุดต้องได้รับประกาศนียบัตรรับรองจาก CIPA ว่าได้ปฏิบัติตามกฎข้อบังคับก่อนได้รับเงินทุนช่วยเหลือจาก E-rate

### **กฎหมายป้องกันภาพลามกอนาจารเด็ก (Child Pornography Prevention Act)**

กฎหมายป้องกันภาพลามกอนาจารเด็กมีการขยายนิยามของภาพลามกอนาจารเด็ก โดย CPPA บัญญัติให้การสร้างภาพลามกอนาจารเด็กเสมือนจริง (Virtual Child Pornography) หรือภาพลามกอนาจารเด็กที่มีการปรับแต่งด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ (Morphed Child Pornography) เป็นสิ่งผิดกฎหมาย ภายใต้กฎหมายฉบับนี้ภาพที่ดูเหมือนเป็นการวาดภาพเด็กแต่ความจริงไม่ใช่ เช่น ภาพผู้ใหญ่ที่หน้าตาดูเหมือนเด็ก (Images of youthful-looking adults) หรือภาพที่ถูกสร้างโดยคอมพิวเตอร์เป็นสิ่งผิดกฎหมาย กฎหมายฯ ห้ามเฉพาะกับผู้ผลิตภาพยนตร์และรูปภาพ ไม่มีบทบังคับใช้กับห้องสมุด

อย่างไรก็ตาม ข้อบัญญัตินี้ถูกตัดสินโดยศาลสูงสุดของสหรัฐอเมริกาว่าขัดกับรัฐธรรมนูญว่าด้วยเรื่องสิทธิในการแสดงออก (First Amendment Right to Free Speech) เนื่องจากเป็นข้อบัญญัติที่กว้างเกินไป เป็นการยากต่อการพิสูจน์

(<http://www.ala.org/offices/oif/ifissues/issuesrelatedlinks/cppacopacipa>)

### **กฎหมายคุ้มครองเด็กออนไลน์ (Child Online Protection Act)**

รัฐสภาผ่านกฎหมายคุ้มครองเด็กออนไลน์ หรือ COPA เพื่อนำมาใช้แทนกฎหมายการสื่อสารอย่างถูกทำนองคลองธรรม (Communications Decency Act) เนื่องจากในปี 1997 กฎหมายการสื่อสารอย่าง

ถูกทำนองคลองธรรมได้รับการตัดสินโดยศาลสูง (Supreme Court) ด้วยคะแนนเสียง 9 - 0 คะแนน ว่ามีเนื้อหาขัดกับรัฐธรรมนูญ COPA ห้ามให้มีการส่งภาพหรือเนื้อหาที่พิจารณาได้ว่าเป็นภัยต่อเด็กหากการสื่อสารนั้นกระทำโดยมีเป้าหมายเชิงพาณิชย์

### **กฎหมาย “รักษาให้อินเทอร์เน็ตปราศจากผู้ละเมิดทางเพศ”**

**(Keeping the Internet Devoid of Sexual Predators Act)**

กฎหมายรักษาให้อินเทอร์เน็ตปราศจากผู้ละเมิดทางเพศ ปี 2008 หรือรู้จักในชื่อ KIDS Act of 2008 กำหนดให้ผู้กระทำความผิดทางเพศต้องให้ข้อมูลอีเมลแอดเดรส และข้อมูลอื่นๆ ที่ผู้กระทำความผิดใช้ที่สามารถระบุตัวตนของผู้กระทำความผิดได้ แก่สำนักทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศแห่งชาติ (National Sex Offender Registry) กระทรวงยุติธรรมจะเก็บข้อมูลเหล่านี้ไว้ในฐานข้อมูลที่มีความปลอดภัย และอนุญาตให้เว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์ที่ได้รับการรับรองใช้ข้อมูลผู้กระทำความผิดทางเพศเหล่านี้เพื่อเปรียบเทียบกับรายชื่อผู้ใช้บริการของผู้ให้บริการ

(<https://www.govtrack.us/congress/bills/110/s431/summary>)

### **กฎหมาย “คุ้มครองเด็กของเรา” (Protect our Children Act)**

(<https://www.govtrack.us/congress/bills/110/s1738/summary>)

กฎหมายคุ้มครองเด็กของเรา ปี 2008 The Protect our Children Act of 2008 กำหนดให้กระทรวงยุติธรรมพัฒนาแนวทางแห่งชาติในการ

- ป้องกันการแสวงประโยชน์ทางเพศเด็กและห้ามลักลอบนำเข้าประเทศอย่างผิดกฎหมาย (National Strategy for Child Exploitation Prevention and Interdiction) และให้นำเอาแนวทางดังกล่าวไปปฏิบัติใช้
- ปรับปรุงหน่วยงานเฉพาะกิจที่ทำงานด้านอาชญากรรมบนอินเทอร์เน็ตที่มีต่อเด็ก (Internet Crimes Against Children Task Force) ให้มีประสิทธิภาพดีขึ้น
- เพิ่มทรัพยากรสำหรับห้องแล็บตรวจหลักฐานทางคอมพิวเตอร์ในระดับภูมิภาค และ
- ปรับปรุงขีดความสามารถของหน่วยงานบังคับใช้กฎหมายในการสืบสวนสอบสวน และดำเนินคดีผู้ละเมิดเด็ก

### 5.3.2 การเฝ้าระวังโดยภาคประชาสังคม

#### ศูนย์ป้องกันเด็กหายและเด็กที่ถูกแสวงประโยชน์แห่งชาติ (National Center for Missing & Exploited Children) หรือ NCMEC

NCMEC คือองค์กรที่ไม่แสวงหากำไรในสหรัฐอเมริกา จัดตั้งในปี 1984 ทำงานร่วมกับหน่วยงานบังคับใช้กฎหมาย ครอบครัว และเจ้าหน้าที่วิชาชีพ ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเด็กหายสาบสูญ และเด็กที่ถูกแสวงประโยชน์ทางเพศ โดยได้รับการรับรองจากรัฐสภา NCMEC ได้เป็นพันธมิตรกับทั้งภาครัฐและเอกชนในการจัดทำแนวทางร่วมมือการทำงานระดับชาติเพื่อจัดการกับปัญหาเด็กหายสาบสูญ และเด็กที่ถูกแสวงประโยชน์ทางเพศ จัดตั้งสายด่วนเด็กหายสาบสูญ และทำหน้าที่เป็นผู้บริหารข้อมูลแห่งชาติ (National Clearinghouse) ที่เกี่ยวข้องกับประเด็นเหล่านี้

#### องค์กรพันธมิตรเพื่อช่วยเหลือเด็ก (Child Rescue Coalition)

องค์กรพันธมิตรเพื่อช่วยเหลือเด็ก หรือ CRC เป็นองค์กรไม่แสวงหากำไรที่ทำงานทั่วโลก เป็นการทำงานร่วมมือกันระหว่างผู้ทำหน้าที่สืบสวนสอบสวนด้านการแสวงประโยชน์จากเด็ก เจ้าหน้าที่ตำรวจ ผู้ชำนาญการด้านการพิสูจน์หลักฐานทางดิจิทัล พนักงานอัยการ หน่วยงานที่รับผิดชอบด้านสวัสดิการเด็ก และภาคเอกชน การทำงานมีเป้าหมายในการจับกุม และดำเนินคดีผู้ละเมิดเด็ก ช่วยเหลือเด็กจากภัยอันตราย และสิ่งสำคัญที่สุดคือ การป้องกันไม่ให้เกิดการละเมิดเด็กเกิดขึ้น

CRC ใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัยในการระบุตัวตน เฝ้าระวัง และจัดลำดับพฤติกรรมที่เป็นอาชญากรรมออนไลน์ของผู้ละเมิดเด็กบนเครือข่ายสังคมออนไลน์ (peer-to-peer file-sharing and chat networks) อุปกรณ์ของ CRC ถูกใช้โดยหน่วยงานบังคับใช้กฎหมายในทุกรัฐในสหรัฐอเมริกา และอีก 55 ประเทศทั่วโลก เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลที่เชื่อถือได้ และสามารถนำมาใช้พิสูจน์ได้ในกระบวนการชั้นอัยการ ศาล และลูกขุน

## 5.4 ประเทศญี่ปุ่น

### 5.4.1 การกำกับดูแลผ่านกฎหมาย ระเบียบ แนวปฏิบัติ

ในปี 2008 ญี่ปุ่นได้จัดให้มีการประชุมระดับโลกเพื่อต่อต้านการแสวงประโยชน์ทางเพศกับเด็ก และวัยรุ่น (World Congress Against Sexual Exploitation of Children and Adolescents) โดยได้เชิญตัวแทนรัฐบาลมาเพื่อให้ข้อมูลเกี่ยวกับการดำเนินการมาตรการคุ้มครองเด็กจากการถูกหาประโยชน์ทางเพศในทางมิชอบที่รัฐบาลได้ดำเนินการในช่วงระหว่างปี 2001 - 2008 ตลอดจนชี้ให้เห็นถึงช่องว่างและ

ปัญหาความท้าทายที่รัฐบาลเห็นว่าต้องใช้ความพยายามในการแก้ไขปัญหาในด้านต่างๆ

การประชุมสามารถสรุปสาระสำคัญที่เกี่ยวกับกรอบกฎหมาย การปฏิรูปกฎหมาย กลไกการบังคับใช้กฎหมาย และศาสตร์ทางกฎหมายที่เกี่ยวข้อง (Jurisprudence) ดังนี้

### **การแก้ไขกฎหมายการกำกับดูแลเว็บไซต์หาคู่ออนไลน์ (Online Dating Site Regulating Act) (มิถุนายน 2008)**

ในเดือนมิถุนายน 2003 กฎหมายที่ใช้กำกับดูแลเว็บไซต์ที่แนะนำเพศตรงข้าม และอื่นๆ ที่เป็นเว็บไซต์ที่เป็นที่นิยมของเด็กที่ใช้อินเทอร์เน็ต ได้รับการออกเป็นกฎหมายและมีผลบังคับใช้ในเดือนธันวาคมปีเดียวกัน โดยชื่อของกฎหมายฉบับนี้คือ “กฎหมายการกำกับดูแลเว็บไซต์หาคู่ออนไลน์” (Online Dating Site Regulating Act) กฎหมายดังกล่าวห้ามไม่ให้เกิดการล่อลวงเด็กไปมีเพศสัมพันธ์ผ่านเว็บไซต์แนะนำเพศตรงข้ามทางอินเทอร์เน็ต และกำหนดมาตรการการคุ้มครองเด็กจากการใช้เว็บไซต์ดังกล่าว โดยมีเป้าหมายในการคุ้มครองเด็กจากปัญหาโศกณิเด็กและอาชญากรรมอื่นๆ ที่เกิดจากการใช้เว็บไซต์ดังกล่าว และเพื่อเป็นการประกันว่าเด็กจะมีพัฒนาการไปในทางที่เหมาะสม

ในเดือนพฤษภาคม 2008 กฎหมายฉบับนี้ได้รับการแก้ไขให้มาตรการในการคุ้มครองเด็กจากปัญหาโศกณิเด็กและอาชญากรรมอื่นๆ ที่เกิดจากการใช้เว็บไซต์หาคู่ออนไลน์มีความเข้มข้นมากขึ้น ตัวอย่าง เช่น การกำหนดให้ผู้ให้บริการเว็บไซต์หาคู่ออนไลน์ต้องนำระบบลงทะเบียนมาใช้ เป็นต้น โดยในช่วงครึ่งปีแรกของปี 2008 ตำรวจได้ดำเนินคดีกับการล่อลวงทางเพศที่ฝ่าฝืนกฎหมายดังกล่าว เป็นจำนวน 159 คดี

### **การออกกฎหมายที่เกี่ยวกับการพัฒนาการ และอื่น ๆ ของสภาพแวดล้อมที่ทำให้มีการใช้อินเทอร์เน็ตสำหรับเยาวชนอย่างปลอดภัยและมั่นคง (มิถุนายน 2008)**

*(Enactment of the “Act on Development, etc. of an Environment that provides Safe and Secure Internet Use for Young People)*

กฎหมายฉบับนี้ได้รับการบัญญัติเป็นกฎหมายโดยสภาไดเอ็ท ซึ่งเป็นสภานิติบัญญัติในวันที่ 18 มิถุนายน 2008 กฎหมายฯ กำหนดให้ผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตแบบเคลื่อนที่ ต้องจัดให้มีบริการคัดกรองเนื้อหาที่อาจเป็นภัยกับเยาวชน (ผู้มีอายุต่ำกว่า ปี 18) หากผู้ปกครองของเยาวชนนั้นไม่ได้ร้องขอว่าไม่ต้องการใช้บริการคัดกรองนั้น นอกจากนั้น ผู้ผลิตคอมพิวเตอร์ส่วนบุคคล และอื่นๆ จะขายคอมพิวเตอร์ส่วนบุคคล และอื่นๆ ได้ก็ต่อเมื่อได้ดำเนินการมาตรการทำให้การใช้ซอฟต์แวร์การคัดกรองเนื้อหาที่อาจเป็นภัยต่อเยาวชนสะดวกขึ้นแล้ว เช่นการติดตั้งโปรแกรมการคัดกรองไว้ล่วงหน้า (Pre-Installing) กฎหมายจะมี



ผลบังคับใช้ในเดือนมิถุนายน 2009 กฎหมายฉบับนี้มีส่วนช่วยในการคุ้มครองเด็กจากการถูกแสวงหาประโยชน์ทางเพศ โดยการลดโอกาสที่เยาวชนจะได้ดูเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดทางเพศที่เป็นภัย

### **กฎหมายต่อต้านข้อมูลที่ผิดกฎหมายและเป็นภัยบนอินเทอร์เน็ต**

#### ***(Act against the Illegal and Harmful Information on the Internet)***

เนื่องจากการกระจายของข้อมูลที่ผิดกฎหมายและเป็นภัยที่เกี่ยวข้องกับภาพอนาจารของเด็กผ่านอินเทอร์เน็ตเพิ่มขึ้น กระทรวงกิจการภายในและการสื่อสาร (Ministry of Internal Affairs and Communications) หรือ MIC ได้จัดให้มีคณะทำงานด้านมาตรการตอบโต้ข้อมูลที่ผิดกฎหมายและเป็นภัยบนอินเทอร์เน็ต (Study Group on Countermeasures against Illegal/Harmful Information on the Internet) ตั้งแต่วันที่ 1 สิงหาคม 2005 และได้ทำการสรุปรายงานขั้นสุดท้ายในเดือนสิงหาคม 2006 เพื่อเป็นการตอบสนองต่อรายงานฉบับนี้ ในเดือนพฤศจิกายน 2006 ภาคอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องได้กำหนดแนวทางและรูปแบบเงื่อนไขสัญญา (Contract Conditions) โดยร่วมมือกับ MIC โดย MIC ได้ใช้ความพยายามในการส่งเสริมความตระหนักรู้ของสาธารณะต่อแนวทางและเงื่อนไขดังกล่าว ตลอดจนสนับสนุนมาตรการตอบโต้อย่างสมัครใจ (Voluntary Countermeasures) ที่อิงแนวทางและเงื่อนไขดังกล่าว

เพื่อเป็นการศึกษามาตรการตอบโต้ข้อมูลที่ผิดกฎหมายและเป็นภัยอย่างครอบคลุม คณะทำงานคณะที่ 2 ที่ศึกษาเกี่ยวกับมาตรการตอบโต้ข้อมูลที่ผิดกฎหมายและเป็นภัยบนอินเทอร์เน็ต คณะทำงานคณะนี้ได้ทำการศึกษา “โครงการอินเทอร์เน็ตที่ปลอดภัยยิ่งขึ้นของญี่ปุ่น” (Japan Safer Internet Program) โดยได้ทำการศึกษามาตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน 2007 ซึ่งเป็นชุดนโยบายของมาตรการตอบโต้ข้อมูลที่ผิดกฎหมายและเป็นภัยอย่างครอบคลุม

### **5.3.2 การเฝ้าระวังโดยภาคประชาสังคม**

#### ***การดำเนินการของศูนย์สายด่วนอินเทอร์เน็ต (Operation of the Internet Hotline Center)***

ศูนย์สายด่วนอินเทอร์เน็ต หรือ IHC ซึ่งได้รับเงินสนับสนุนการดำเนินงานจากสำนักงานตำรวจแห่งชาติ (National Police Agency) หรือ NPA ได้รับเรื่องร้องเรียนจากผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตเกี่ยวกับเนื้อหาบนอินเทอร์เน็ตที่ผิดกฎหมายหรือเป็นภัย และดำเนินมาตรการต่างๆ เช่น การแจ้งเนื้อหาที่ผิดกฎหมายไปให้ตำรวจ และร้องเรียนไปที่ผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต หรือเจ้าหน้าที่ที่ดูแลเว็บไซต์ ขอให้มีการถอดเนื้อหาที่ผิดกฎหมายออกจากอินเทอร์เน็ต

ในปี 2007 IHC ได้รับเรื่องร้องเรียนที่เกี่ยวข้องกับภาพอนาจารเด็กเป็นจำนวน 1,609 ครั้ง สำหรับเนื้อหาที่ฝาก (Host) อยู่ในประเทศ ทำการแจ้งตำรวจไป 939 กรณี และได้มีการร้องขอไปทางผู้

ให้บริการอินเทอร์เน็ต และเว็บไซต์ต่างๆ 525 กรณี ให้ลบเนื้อหาที่ผิดกฎหมายออกจากอินเทอร์เน็ต ส่วนเนื้อหาที่ฝากอยู่ที่ต่างประเทศ ในช่วงเวลาระหว่างเดือนมีนาคม ถึง ธันวาคม 2007 IHC ได้ทำการแจ้งไปยังสายด่วนของประเทศที่เป็นสมาชิกสมาคมผู้ให้บริการสายด่วนนานาชาติ (The International Association of Internet Hotline Providers) หรือ INHOPE จำนวน 335 กรณี

### 5.3.3 การให้การศึกษา/สร้างการรู้เท่าทัน

#### กิจกรรมสร้างความตระหนักรู้เพื่อต้านเว็บไซต์หาคู่ออนไลน์

(Awareness Raising Activities against Online Dating Site)

สำนักงานตำรวจแห่งชาติได้ให้สถานีตำรวจในพื้นที่ทำการแจกจ่ายใบปลิวอธิบายให้เห็นอันตรายจากการใช้เว็บไซต์หาคู่ออนไลน์ ซึ่งมีแนวโน้มเป็นจุดเริ่มต้นของการเป็นโสเภณีเด็ก และเนื้อหาของกฎหมายที่ใช้ในการกำกับดูแลเว็บไซต์หาคู่ออนไลน์ที่บัญญัติเป็นกฎหมายในเดือนกันยายน ปี 2003 นอกจากนี้ NPA ยังได้แจกจ่ายวิดีโอที่มีเนื้อหาให้ความรู้ประชาชนไปยังสถานีใหญ่ประจำเขตต่างๆ เพื่อนำเสนอไม่ให้ประชาชนใช้เว็บไซต์หาคู่ออนไลน์ นอกจากนี้ NPA ยังมีการบรรยายสอนให้นักเรียนระดับมัธยมศึกษาว่าจะหลีกเลี่ยงจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมได้อย่างไร จัดกิจกรรมสร้างความตระหนักรู้เพื่อป้องกันประชาชนจากทุกซ์กรรมที่เกิดขึ้นจากการกระทำที่ผิดกฎหมาย และบรรยายให้ผู้ปกครอง ครู และเจ้าหน้าที่ในโรงเรียนในเรื่องที่เกี่ยวกับการป้องกันความเสียหายที่เกิดจากอาชญากรรมไฮเทค

## 5.4 ประเทศสิงคโปร์

### 5.4.1 การกำกับดูแลผ่านกฎหมาย ระเบียบ แนวปฏิบัติ

ในปัจจุบัน ประชากรชาวเน็ตในสิงคโปร์มีเครื่องมือทางกฎหมายในการต่อสู้กับภัยออนไลน์ หลังจากที่มีรัฐสภาผ่านกฎหมายการต่อต้านการคุกคาม (Anti-Harassment Law) ภายใต้กฎหมายฉบับใหม่นี้ การกระทำที่เป็นการต่อต้านสังคม (Anti-Social Acts) เช่น การคุกคามบนโลกไซเบอร์ การกลั่นแกล้งเด็ก การคุกคามทางเพศในสถานที่ทำงาน และการสะกดรอยตา (Stalking) ถือว่าเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย บุคคลใดที่ถูกพบว่ามีความผิดจากการสะกดรอยตามจะถูกปรับเป็นเงินสูงสุดถึง S\$5,000 หรือได้รับโทษจำคุกไม่เกิน 12 เดือน ผู้ที่กระทำความผิดซ้ำอาจมีโทษปรับสูงสุดถึง S\$10,000 และหรือ/ได้รับโทษจำคุกไม่เกิน 2 ปี

ในปัจจุบัน กฎหมายการกระทำผิดมโนสำเนา (Miscellaneous Offences Public Order and Nuisance Act) ได้บัญญัติให้การคุกคามเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมายอยู่แล้ว แต่กฎหมายฉบับนี้มีได้มีข้อบัญญัติที่ชัดเจนเกี่ยวกับการคุกคามออนไลน์ ดังนั้น คนจำนวนมากจึงมีความยินดีที่รัฐสภาได้ผ่าน

กฎหมายการต่อต้านการคุกคามฉบับนี้ ทำให้ประชาชนทั่วไป รวมถึงเด็กที่ใช้อินเทอร์เน็ตได้รับการคุ้มครองมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ กฎหมายยังขยายความคุ้มครองไปถึงลูกจ้างในภาครัฐ เช่น เจ้าหน้าที่สาธารณสุข และเจ้าหน้าที่การรถไฟ เป็นต้น

ผู้เชี่ยวชาญด้านกฎหมายตั้งข้อสังเกตว่ากฎหมายฉบับใหม่นี้ให้ทางเลือกแก่ผู้ได้รับความเสียหาย (เหยื่อ) จากการกลั่นแกล้งกันบนโลกไซเบอร์ในการได้รับการชดเชยทางแพ่ง ผู้ได้รับความเสียหายอาจร้องขอให้มีคำสั่งคุ้มครอง กำหนดให้ผู้ทำการคุกคามหยุดทำการใดๆ ที่ก่อให้เกิดอันตรายต่อพวกเขา คำสั่งคุ้มครองยังกำหนดให้ผู้ทำการคุกคามหรือบุคคลที่สามต้องลบทิ้งเอกสารหรือข้อมูลที่เป็นสาเหตุ ก่อให้เกิดการคุกคาม บุคคลใดมีความประสงค์ต้องการให้มีการแก้ไขข้อมูลส่วนบุคคลออนไลน์ที่ไม่ถูกต้อง สามารถอ้างมาตรา 15 ของกฎหมายเพื่อให้ศาลเชื่อ และมีคำสั่งให้มีการแก้ไขข้อมูลดังกล่าวได้

เพื่อป้องกันการตีความกฎหมายที่ผิด กฎหมายยังจัดให้มีตัวอย่างที่ชัดเจนของการคุกคามและการสะกดรอยตาม

*ตัวอย่างการกระทำที่เป็นการคุกคาม*

X และ Y เป็นเพื่อนร่วมห้องเรียนในโรงเรียน X ได้โพสต์บรรยายข้อความที่หยาบคายต่อ Y ลงในเว็บไซต์ที่เพื่อนห้องเรียนทุกคนสามารถเขาถึงได้ หนึ่งในเพื่อนของ Y แสดงข้อความบนเว็บไซต์นั้นให้ Y ดู ทำให้ Y รู้สึกขิมเศร้า การกระทำดังกล่าวโดย X ถือว่าเป็นการกระทำผิดตามกฎหมาย

*ตัวอย่างการกระทำที่เป็นการสะกดรอยตาม X โดย Y*

- Y ส่งอีเมลให้ผู้บังคับบัญชาของตัวเอง (X) อย่างต่อเนื่อง โดยมีการแสดงความเห็นเกี่ยวกับสรีระร่างกายของ X อย่างมีนัยทางเพศ
- Y ส่งดอกไม้ให้ X ทุกวัน แม้ว่า X จะขอร้องให้ Y หยุดส่งก็ตาม
- Y เวียนส่งรูปภาพที่เผยให้เห็นสรีระร่างกาย (Revealing Photographs) ของเพื่อนร่วมห้อง (X) ให้เพื่อนร่วมห้องคนอื่นดู

(<http://thediplomat.com/2014/03/singapore-criminalizes-cyber-bullying-and-stalking/>)

## กฎหมายภายในประเทศ

ประเทศสิงคโปร์มีการประกาศใช้กฎหมายที่จัดการกับปัญหาการละเมิดและแสวงประโยชน์ทางเพศเด็กหลายฉบับ เช่น

- ประมวลกฎหมายอาญา (มาตรา 224)
- กฎหมายภาพยนตร์ มาตรา 107 (Films Act (Chapter 107))
- กฎหมายสื่อสิ่งพิมพ์ที่ไม่พึงประสงค์ มาตรา 338 (Undesirable Publications Act)

(Chapter 338))

- กฎหมายป้องกันการค้ามนุษย์ ปี 2014 (Prevention of Human Trafficking Act 2014) และ
- กฎหมายเด็กและเยาวชน มาตรา 38 (Children and Young Persons Act (Chapter 38))

อย่างไรก็ตาม ในความเห็นของ UNICEF กฎหมายเหล่านี้ยังไม่ครอบคลุมข้อห้ามทั้งหมดที่บัญญัติอยู่ในมาตรา 3(b) ของสนธิสัญญา ILO (Article 3(b) of ILO Convention No. 182) โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการใช้ การจัดหา หรือการเสนอเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปีเพื่อการผลิตสื่อลามกอนาจาร หรือเพื่อการแสดงเชิงลามกอนาจาร

- ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 376E บัญญัติว่าการล่อลวงทางเพศเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 16 ปี (Grooming) โดยบุคคลใดก็ตามที่มีอายุตั้งแต่ 21 ปีขึ้นไปเป็นความผิดทางอาญา
- การกลั่นแกล้งบนโลกไซเบอร์ได้รับการดูแลอยู่ในกฎหมายป้องกันการคุกคาม มาตรา 256A (Protection from Harassment Act (Chapter 256A))
- กฎหมายเด็กและเยาวชนของสิงคโปร์ (Singapore's Children and Young Persons Act) บัญญัติห้ามสื่อเปิดเผยข้อมูลใดๆ ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินคดีทางศาลที่จะนำไปสู่การเปิดเผยตัวตนของเด็ก (เด็กที่มีอายุน้อยกว่า 14 ปี) หรือเยาวชน (เด็กที่มีอายุน้อยกว่า 16 ปี)

อย่างไรก็ตาม ไม่ปรากฏว่ามีกฎหมายใดๆ ที่กำหนดให้ผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตต้องแจ้งให้หน่วยงานบังคับใช้กฎหมาย หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทราบเกี่ยวกับเรื่องสื่อละเมิดเด็กบนเครือข่ายของผู้ให้บริการ ในกรณีที่ผู้ให้บริการทราบเรื่องโดยตัวเอง

### **กฎหมายการคุ้มครองข้อมูล ปี 2012 (The Personal Data Protection Act 2012) หรือ PDPA**

PDPA สร้างกฎเกณฑ์ใหม่ด้านการคุ้มครองข้อมูลในสิงคโปร์ ในการควบคุมการเก็บ การใช้ และการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลโดยองค์กรต่างๆ คณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล (The Personal Data Protection Commission) ได้รับการแต่งตั้งภายใต้ PDPA โดยมีบทบาทหลักที่สำคัญในการส่งเสริมความตระหนักรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลในสิงคโปร์ รวมถึงการดูแลและบังคับใช้ PDPA

PDPA ควบคุมการเก็บ การใช้ และการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลโดยองค์กรต่างๆ โดย

ยอมรับทั้งสิทธิของบุคคลในการปกป้องข้อมูลส่วนบุคคลของพวกเขา และความจำเป็นขององค์กรในการเก็บ การใช้ และการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลตามที่วิญญูชนพึงเห็นว่ามีเหมาะสมในสถานการณ์นั้นๆ เนื้อหาของ PDPA ประกอบด้วยข้อกำหนดหลัก 2 ชุด ครอบคลุมการคุ้มครองข้อมูล และทะเบียนห้ามโทร (Do Not Call Registry) ซึ่งองค์กรต่างๆ ต้องปฏิบัติตาม

โดยสรุปแล้ว บทบัญญัติการคุ้มครองข้อมูลเกี่ยวข้องกับสาระดังต่อไปนี้

- การมีจุดมุ่งหมายที่สมเหตุสมผล การบอกให้ทราบถึงจุดมุ่งหมาย และการได้รับการยินยอมในการเก็บ ใช้ และเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล
- การอนุญาตให้บุคคลเข้าถึง และแก้ไขข้อมูลส่วนบุคคล
- การดูแลข้อมูลส่วนบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการประกันความเที่ยงตรง การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล และการไม่เก็บข้อมูลส่วนบุคคลเมื่อไม่มีความจำเป็นต้องใช้ต่อไป และ
- การมีนโยบาย และการปฏิบัติที่สอดคล้องกับ PDPA

([https://www.pdpc.gov.sg/docs/default-source/public-consultation/positions\\_for\\_proposed\\_regulations\\_under\\_pdpa.pdf?sfvrsn=4](https://www.pdpc.gov.sg/docs/default-source/public-consultation/positions_for_proposed_regulations_under_pdpa.pdf?sfvrsn=4))

### **องค์กรพัฒนาสื่อแห่งสิงคโปร์ (Media Development Authority of Singapore)**

องค์กรพัฒนาสื่อแห่งสิงคโปร์เป็นองค์กรตามกฎหมายภายใต้กระทรวงสื่อสารและข้อมูล (Ministry of Communications and Information) หรือ MDA ก่อตั้งเมื่อวันที่ 1 มกราคม 2003 โดยการรวบรวม 3 องค์กรหลักเข้าด้วยกัน คือ 1) Singapore Broadcasting Authority 2) Films and Publications Department และ 3) Singapore Film Commission MDA มีหน้าที่สนับสนุนและกำกับดูแลภาคอุตสาหกรรมสื่อ (Media Sector) เพื่อให้เป็นส่วนทำให้เกิดการเติบโตทางเศรษฐกิจ และช่วยให้สังคมของประเทศเป็นปึกแผ่นมีความแน่นแฟ้น (Cohesive and inclusive society in Singapore)

(<http://www.mda.gov.sg/AboutMDA/Pages/OverviewRolesAndOutcomes.aspx#sthash.sHv1a18Z.dpuf>)

ในปัจจุบัน ผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต (Internet Access Service Providers) หรือ IASP มีหน้าที่ตามข้อกำหนดในใบอนุญาตให้บริการต้องแจ้งและเสนอบริการคัดกรองข้อมูลบนอินเทอร์เน็ตให้เป็นที่ทางเลือก (Optional Internet Filtering Services) แก่ผู้ใช้บริการ ณ จุดขอใช้บริการ หรือเมื่อมีการต่อสัญญาการใช้บริการโทรศัพท์บ้านและอินเทอร์เน็ตไร้สาย นอกจากนี้ ข้อกำหนดฯ ยังกำหนดให้ IASP จัดให้มีบริการความช่วยเหลือทางเทคนิคแก่ผู้ใช้บริการตลอดช่วงเวลาการใช้บริการ ข้อกำหนดเหล่านี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อยกระดับความตระหนักรู้ของผู้ปกครองในเรื่องที่เกี่ยวกับความมีอยู่ของบริการคัดกรอง

ข้อมูลบนอินเทอร์เน็ต และทำให้การสมัครใช้บริการนี้ง่ายขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับผู้ปกครองของเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 16 ปี MDA มีความเห็นว่าผู้ปกครองมีความตระหนักรู้เกี่ยวกับบริการคัดกรองข้อมูลบนอินเทอร์เน็ตในระดับที่ต่ำ

ในช่วงระหว่างวันที่ 21 เมษายน ถึง 16 พฤษภาคม 2014 MDA ได้จัดให้มีการรับฟังความคิดเห็นสาธารณะในหัวข้อเรื่อง “การปรับปรุงข้อกำหนดการจัดให้มีการควบคุมอินเทอร์เน็ตโดยผู้ปกครอง” (Internet Parental Control) โดยผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต ภายใต้ข้อกำหนดใบอนุญาตให้บริการให้ดีขึ้น หลังจากกระบวนการการรับฟังความคิดเห็นสิ้นสุดลง MDA ได้รับความเห็นที่เป็นลายลักษณ์อักษรทั้งสิ้น 20 ความเห็น โดยเป็นความเห็นจากผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต 3 ราย ผู้ให้บริการด้านความปลอดภัยทางอินเทอร์เน็ต 4 ราย กลุ่มผลประโยชน์ทางด้านสังคม (Social Interest Groups) 3 ราย คณะกรรมการการรู้เท่าทันสื่อ (Media Literacy Council) หรือ MLC และความเห็นจากบุคคลต่างๆ อีก 9 ราย นอกจากนี้ MDA ยังนำเอาความเห็นต่างๆ ที่ถูกยกขึ้นมาหารือกันระหว่างการทำโพลส์กรุป 7 ครั้งที่ผ่านมาของคน 61 คน ประกอบด้วยคนจากหลากหลายอาชีพและสถานะ เช่น ผู้ปกครอง บุคคลทั่วไป และผู้ทำงานทางด้านสังคมเกี่ยวกับเด็ก มาประกอบการพิจารณาด้วย

หลังจากได้มีการพิจารณาความเห็นที่ได้รับทั้งหมดจากการรับฟังความคิดเห็นอย่างรอบคอบแล้ว จุดยืนสุดท้ายโดยสรุปของ MDA มีดังต่อไปนี้

1. กระบวนการการสมัครใช้บริการการควบคุมอินเทอร์เน็ตโดยผู้ปกครอง  
ภายใต้เจตนาารมณ์ต้องการใช้บริการการควบคุมอินเทอร์เน็ตโดยผู้ปกครอง (Required Decision) ผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตต้องได้รับการร้องขอจากผู้ให้บริการอย่างชัดเจน ณ จุดรับสมัครขอใช้บริการ หรือเมื่อมีการขอต่ออายุการใช้บริการโทรศัพท์บ้านหรือบริการอินเทอร์เน็ตไร้สาย หรือภายในเวลา วันนับจากวันที่ทำสัญญา ว่าพวกเขาต้องการใช้ 14 บริการการควบคุมอินเทอร์เน็ตโดยผู้ปกครองหรือไม่
2. ประเภทเนื้อหาที่ต้องถูกคัดกรองโดยอัตโนมัติ (By Default)  
เมื่อผู้ให้บริการต้องการสมัครใช้บริการการควบคุมเนื้อหาบนอินเทอร์เน็ตโดยผู้ปกครองและมีการเปิดใช้บริการแล้ว เนื้อหาที่มีภาพลามกอนาจารอย่างโจ่งแจ้ง ผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตต้องรับประกันว่าเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับความรุนแรง และเนื้อหาภาพที่แสดงให้เห็นถึงการบาดเจ็บอย่างรุนแรง (Gore) ต้องได้รับการคัดกรองเนื้อหาโดยอัตโนมัติ
3. วิธีการการคัดกรองเนื้อหา  
ผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตต้องจัดให้มีการควบคุมอินเทอร์เน็ตโดยผู้ปกครองในระดับเครือข่าย (Network Level Internet Parental Controls) โดยผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตสามารถเสนอการ

ให้บริการการควบคุมอินเทอร์เน็ตโดยผู้ปกครองในระดับอุปกรณ์ (Device Level) ให้แก่ผู้ให้บริการเป็นทางเลือกได้ตามความจำเป็นทางการค้า

#### 4. ค่าใช้จ่ายในการสมัครขอรับบริการของผู้ใช้บริการ

ผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตต้องจัดให้มีการทดลองใช้บริการการควบคุมเนื้อหาบนอินเทอร์เน็ตโดยผู้ปกครองโดยไม่คิดค่าใช้จ่ายให้กับผู้สมัครขอใช้บริการรายใหม่ และผู้ให้บริการที่ต้องการต่อสัญญาการใช้บริการอินเทอร์เน็ต เป็นเวลานานไม่ต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของเวลาที่สมัครใช้บริการตามสัญญา หรือเป็นเวลา 6 เดือน ผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตยังต้องได้รับการอนุญาตที่เป็นลายลักษณ์อักษร (Express Consent) จากผู้ให้บริการก่อนการคิดค่าบริการการให้บริการการคัดกรองข้อมูลบนอินเทอร์เน็ตภายหลังการทดลองใช้สิ้นสุดลง และ

#### 5. การจัดให้ความช่วยเหลือทางด้านเทคนิคแก่ผู้ให้บริการ

MDA จะยังคงข้อกำหนดเดิมในใบอนุญาตให้บริการที่กำหนดให้ผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตต้องจัดให้ความช่วยเหลือทางด้านเทคนิคที่เกี่ยวกับการคัดกรองข้อมูลบนอินเทอร์เน็ตพอควรแก่ผู้ให้บริการตลอดการใช้บริการ นอกจากนี้ ผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตยังต้องจัดให้มีคู่มือการใช้งานบริการคัดกรองข้อมูลบนอินเทอร์เน็ตให้แก่ผู้ให้บริการอีกด้วย

#### วันที่ข้อกำหนดมีผลบังคับใช้

MDA จะดำเนินการจัดให้มีการแก้ไขข้อกำหนดการให้บริการของผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตให้เป็นไปตามข้อตกลงการให้บริการการคัดกรองเนื้อหาบนอินเทอร์เน็ตตามที่ได้กล่าวไว้เบื้องต้น MDA คาดหวังว่าการแก้ไขกฎข้อบังคับครั้งนี้จะได้รับการประกาศใช้ภายในสิ้นปี 2016 นี้

#### ขั้นตอนการแจ้งเตือน และการถอดเนื้อหาออกจากระบบอินเทอร์เน็ต (Notice and Takedown Procedures)

ในประเทศสิงคโปร์ เมื่อผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตได้รับแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรจาก MDA แล้ว ผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตต้องดำเนินการตามที่สมควรในการป้องกันผู้ให้บริการไม่ให้เข้าถึงเนื้อหาต้องห้ามนั้นๆ นอกจากนี้ MDA ยังกำหนดให้ผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตปิดกั้นการเข้าถึงเว็บไซต์จำนวน 100 แห่ง ซึ่งรวมถึงเว็บไซต์ที่เกี่ยวข้องกับการละเมิดทางเพศเด็ก เพื่อเป็นการแสดงให้เห็นถึงจุดยืนของชุมชนในเรื่องเนื้อหาที่เป็นภัยและไม่พึงประสงค์บนอินเทอร์เน็ต ผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตยังถูกกำหนดให้ต้องเสนอบริการคัดกรองอินเทอร์เน็ตให้แก่ผู้ให้บริการเพื่อเป็นทางเลือก ณ จุดสมัครรับ หรือต่อบริการอินเทอร์เน็ตบ้านและมือถือ

## พันธะสัญญากับต่างประเทศ (International Commitment)

แม้ว่าสิงคโปร์จะมีการรับรอง (Ratified) อนุสัญญาสากลหลักหลายสัญญาที่เกี่ยวกับการป้องกันการละเมิดและการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็กก็ตาม แต่สิงคโปร์ก็ยังมีได้ลงนามในสนธิสัญญา Optional Protocol to the CRC ว่าด้วยเรื่องการค้าเด็ก โสเภณีเด็ก และภาพลามกอนาจารเด็ก หรือที่รู้จักกันในชื่อ OP3 CRC

## ความร่วมมือกับต่างประเทศ

สำนักงานตำรวจแห่งชาติของสิงคโปร์ทำงานร่วมมือกับหน่วยงานตำรวจในภูมิภาค และนานาชาติ ผ่านตำรวจอาเซียน (ASEANPOL) และตำรวจสากล (INTERPOL) ในการต่อสู้กับอาชญากรรมทางด้านไซเบอร์ ซึ่งหมายรวมถึงการแสวงหาประโยชน์ทางเพศเด็ก ประเทศสิงคโปร์สามารถเข้าถึงฐานข้อมูล ICSE ของตำรวจสากล (INTERPOL ICSE database) ได้โดยผ่านหน่วยงานกลางแห่งชาติของสิงคโปร์ (National Central Bureau for Singapore)

### 5.4.2 การเฝ้าระวังโดยภาคประชาชน

รายงานการศึกษาของ UNICEF ในหัวข้อ “การคุ้มครองเด็กในยุคดิจิทัล” (Child Protection in Digital Age) ไม่พบว่าประเทศสิงคโปร์มีการวิเคราะห์สถานการณ์การละเมิดและการแสวงหาประโยชน์ทางเพศเด็กในระดับชาติใดๆ คณะกรรมการด้านสิทธิเด็ก (The Committee on the Rights of the Child) จึงตั้งข้อสังเกตว่า ไม่มีข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับความรุนแรงต่อเด็ก และการแสวงหาประโยชน์ทางเพศเด็กเพียงพอ และไม่มีกลไกการเฝ้าระวังที่เป็นระบบในประเทศ

## สายด่วนเด็ก (Child Helpline)

สิงคโปร์มีการให้บริการสายด่วนระดับชาติใช้ชื่อว่า ‘Tinkle Friend’ เป็นบริการที่ไม่เสียค่าใช้จ่ายในการโทร บริการสายด่วนนี้มีเป้าหมายให้ความช่วยเหลือ คำแนะนำและข้อมูลแก่เด็กที่อยู่ในวัยเรียน Tinkle Friend เป็นสมาชิกของสายด่วนเด็กสากล (Child Helpline International) นอกจากนี้ ยังมีบริการสายด่วนอื่นๆ ที่ให้บริการโดยกลุ่ม NGO ต่างๆ เช่น TOUCHLine ซึ่งเป็นบริการที่ให้คำแนะนำด้านสุขภาพะบบโลกไซเบอร์แก่เด็กและผู้ใหญ่

เด็กสามารถร้องเรียนหน่วยงานรัฐที่เกี่ยวข้อง เช่น สายด่วนคุ้มครองเด็กของ MSF (MSF Child Protective Service hotline) หรือสถานีดำรวจผ่านทางอีเมลและโทรศัพท์ก็ได้ นอกจากนี้ เด็กยังสามารถพูดคุยกับ NGO เช่น บริการให้คำปรึกษาของ Tinkle Friend บริการสายด่วนของ Touch Youth และบริการสายด่วนของศูนย์บริการครอบครัว (Family Service hotline) ซึ่งข้อมูลทั้งหมดดังกล่าวได้ถูก



เผยแพร่ในโรงเรียนและชุมชนอย่างกว้างขวางอยู่แล้ว

### การมีส่วนร่วมของเด็ก

ในปี 2012 ประเทศสิงคโปร์ได้เป็นเจ้าภาพจัดการประชุมเด็กอาเซียน (ASEAN Children's Forum) ซึ่งเป็นแพลตฟอร์มในการมีส่วนร่วมของเด็กในภูมิภาคอาเซียน อย่างไรก็ตาม คณะกรรมการสิทธิเด็กของ UNICEF ที่ได้สังเกตการณ์ประชุมครั้งนี้มีความเห็นว่า ทักษะคิดดั้งเดิมที่มีต่อเด็กในสิงคโปร์เป็นตัวจำกัด และบ่อยครั้งขัดขวางเด็กไม่ให้เห็นความคิดเห็นในเรื่องที่ส่งผลกระทบต่อพวกเขา

### บุคคลากรด้านการคุ้มครองเด็ก

เจ้าหน้าที่ทุกคนที่ต้องทำงานเกี่ยวกับการคุ้มครองเด็กต้องเข้ารับการฝึกอบรมขั้นพื้นฐานเกี่ยวกับคุณค่าและหลักการของการคุ้มครองเด็ก และยังมีการฝึกอบรมด้านการสัมภาษณ์เด็ก และพัฒนาทักษะในการทำให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วม เป็นต้น นอกจากนี้ เจ้าหน้าที่ที่ทำงานด้านสังคมยังสามารถได้รับการฝึกอบรมขั้นสูง และรับรองโดยสมาคมเจ้าหน้าที่ด้านสังคมแห่งสิงคโปร์ (Singapore Association of Social Workers) อย่างไรก็ตาม คณะกรรมการด้านสิทธิเด็กของ UNICEF มีความเห็นว่าสิงคโปร์ยังขาดระบบที่ครอบคลุมในการการตรวจจับ ลงบันทึก และวิเคราะห์การละเมิดเด็ก และในปัจจุบัน สิงคโปร์ยังไม่มีกฎหมายกำหนดให้บุคคลากรที่ทำงานกับเด็กต้องรายงานให้เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องทราบในกรณีที่มีการละเมิดเด็ก

### 5.4.3 การให้การศึกษา/สร้างการรู้เท่าทัน

กระทรวงสังคมและการพัฒนาครอบครัว (The Ministry of Social and Family Development) หรือ MSF เป็นหน่วยงานหลักที่รับผิดชอบด้านการคุ้มครองเด็ก โดย MFC ทำหน้าที่เป็นประธานของคณะทำงานด้านการคุ้มครองเด็ก และทำหน้าที่เป็นประธานร่วมของคณะทำงานด้านการป้องกันความรุนแรงในครอบครัวที่เป็นการทำงานร่วมกันของหน่วยงานหลายหน่วยงาน นอกจากนี้ ยังมีคณะกรรมการด้านสุขภาพะบบโลกไซเบอร์ (Cyber Wellness) ที่เป็นคณะทำงานร่วมของกระทรวงต่างๆ ที่เกี่ยวข้องที่ดูแลการให้การศึกษาด้านความปลอดภัยบนโลกไซเบอร์แก่สาธารณะ

ในปี 2012 สิงคโปร์ได้จัดตั้งคณะกรรมการการรู้เท่าทันสื่อ (Media Literacy Council) มีหน้าที่ดูแลการให้การศึกษา และโครงการริเริ่มเพื่อสนับสนุนการรู้เท่าทันสื่อและสภาพแวดล้อมที่ดีบนโลกไซเบอร์แก่สาธารณะ กระทรวงศึกษาธิการมีหลักสูตรสุขภาพะบบโลกไซเบอร์สำหรับนักเรียน และสนับสนุนทรัพยากรและความช่วยเหลือที่จำเป็นให้แก่โรงเรียน เช่น การสนับสนุนทางออนไลน์แก่ครูผู้สอน นักเรียนและผู้ปกครอง นอกจากนี้ MDA ยังจัดให้มีการพูดคุย และการประชุมเชิงปฏิบัติการให้แก่สาธารณะ

โดยมีเป้าหมายไปที่ผู้ปกครองและผู้ให้การดูแลเด็ก และจัดให้มีเว็บไซต์เพื่อการแลกเปลี่ยนความรู้และทรัพยากร

ในปี 2006 ผู้ให้บริการโทรศัพท์มือถือในประเทศสิงคโปร์ เช่น M1 สิงห์เทลโมบายล์ (SingTel Mobile) และ StarHub Mobile ได้ร่วมกันพัฒนาแนวปฏิบัติเพื่อการกำกับดูแลตนเองของเนื้อหาบนโทรศัพท์มือถือ (Voluntary Code for Self-regulation of Mobile Content) แนวปฏิบัติดังกล่าวมีเป้าหมายในการจัดการกับข้อห่วงใยที่เด็กอาจตกอยู่ในอันตรายมากขึ้นจากเนื้อหาที่เป็นภัยที่มาจากการให้บริการและการเติบโตของบริการ 3G และ 4G เนื้อหาต้องห้ามหมายรวมถึงเนื้อหาที่วาดภาพให้เห็นถึงบุคคลที่ดูเหมือนมีอายุต่ำกว่า 16 ปีกำลังมีเพศสัมพันธ์ หรือแสดงท่าทางในเชิงเร้าอารมณ์ทางเพศ

ในเดือนมกราคม ปี 2007 สมาคมธนาคารในสิงคโปร์ (Association of Banks in Singapore) ประกอบด้วยธนาคาร 9 แห่ง ประกาศจัดตั้งพันธมิตรด้านการเงินเพื่อการต่อต้านภาพลามกอนาจารเด็ก (Financial Coalition against Child Pornography) ต่อมา ในปี 2009 ศูนย์เด็กหายและเด็กที่ถูกแสวงประโยชน์สากล (International Centre for Missing and Exploited Children) หรือ ICMEC ได้จัดตั้ง “พันธมิตรด้านการเงินเพื่อการต่อต้านภาพลามกอนาจารเด็กแห่งเอเชียแปซิฟิก” (Asia-Pacific Financial Coalition Against Child Pornography) หรือ APAC-FCACP สมาชิกของ APAC-FCACP ประกอบด้วยธนาคาร บริษัทบัตรเครดิต บริษัทที่ให้บริการชำระเงินออนไลน์แก่บุคคลที่สาม (Online Third-Party Payment System) บริษัทด้านเทคโนโลยี บริษัทที่ให้บริการเครือข่ายสังคมออนไลน์ สมาคมอุตสาหกรรม และหน่วยงานบังคับใช้กฎหมายในภูมิภาค โดยมีสำนักงานประจำภูมิภาคของ ICMEC ตั้งอยู่ในสิงคโปร์

## 6. บทสรุปและข้อเสนอแนะ

จากบทเรียนการคุ้มครองเด็กในการใช้สื่อออนไลน์ในต่างประเทศ และข้อสรุปจากการระดมสมอง เพื่อให้การคุ้มครองเด็กบนโลกออนไลน์ดีขึ้น ผู้วิจัยสามารถสรุปประเด็นการคุ้มครองเด็กในการใช้สื่อออนไลน์ ได้ดังนี้

1. รัฐให้ความสำคัญต่อภัยที่เกิดกับเด็กและเยาวชนในการใช้สื่อออนไลน์ โดยกำหนดเป็นวาระแห่งชาติในการคุ้มครองเด็กในการใช้สื่อออนไลน์
2. ให้มีคณะกรรมการระดับชาติในการกำหนดนโยบาย ยุทธศาสตร์ แผนงาน และกำกับดูแลการปฏิบัติเพื่อคุ้มครองเด็กในการใช้สื่อออนไลน์ในระดับนโยบาย
3. สร้างกระบวนการเรียนรู้ร่วมกันตั้งแต่ระดับรัฐและภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนรับฟังความเห็นของทุกภาคส่วน รวมทั้งเด็กและเยาวชน เพื่อนำมาเป็นข้อมูลในการกำหนดนโยบาย กลยุทธ์ และแผนงาน
4. ให้มีกฎหมายเป็นการเฉพาะในการคุ้มครองเด็กในการใช้สื่อออนไลน์อย่างครบถ้วน ครอบคลุม ทันสมัย สอดคล้องกับแนวทางสากล และทั่วถึง
5. สร้างกลไกความรับผิดชอบร่วมกันของทุกภาคส่วนเพื่อให้เกิดสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยสำหรับเด็กในการใช้สื่อออนไลน์ โดย
  - 5.1 ผู้ประกอบการทางด้านการสื่อสารข้อมูลและเทคโนโลยีต้องทำงานร่วมมือกับกระทรวงที่เกี่ยวข้อง และองค์กรภาคสังคม เพื่อสร้างสภาพแวดล้อมทางออนไลน์ที่ปลอดภัยสำหรับเด็กโดยการนำเอาแนวปฏิบัติด้านการคุ้มครองเด็กบนโลกออนไลน์สำหรับอุตสาหกรรมมาใช้ เช่น การปกป้องความเป็นส่วนตัวอย่างอัตโนมัติ (by default) พัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการร้องเรียน และกำจัดสื่อละเมิดทางเพศเด็ก และส่งเสริมการให้การศึกษาแก่เด็ก ผู้ปกครอง และเจ้าหน้าที่ทางด้านการศึกษาเกี่ยวกับความปลอดภัยบนโลกออนไลน์
  - 5.2 กำหนดให้ผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตต้องมีบริการควบคุมเนื้อหาบนอินเทอร์เน็ตโดยผู้ปกครองเป็นบริการทางเลือกให้กับผู้ใช้บริการ ณ จุดรับสมัครขอใช้บริการ ผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตต้องรับประกันว่าเนื้อหาที่มีภาพลามกอนาจารอย่างโจ่งแจ้ง และเนื้อหาที่เกี่ยวกับความรุนแรง ต้องได้รับการคัดกรองเนื้อหาโดยอัตโนมัติ เป็น

ต้น โดยผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตต้องจัดให้มีการควบคุมอินเทอร์เน็ตโดยผู้ปกครอง ในระดับเครือข่าย (Network Level Internet Parental Controls) โดยผู้ให้บริการ อินเทอร์เน็ตสามารถเสนอการให้บริการการควบคุมอินเทอร์เน็ตโดยผู้ปกครองใน ระดับอุปกรณ์ (Device Level)

5.3 รัฐบาลต้องมีระบบการรับมือกับปัญหาที่เป็นความร่วมมือระหว่างระบบยุติธรรม (Criminal Justice System) เพื่อประสานงานในระดับประเทศ และในระดับสากล ให้สามารถจัดการกับปัญหาที่เป็นภัยต่อเด็กในรูปแบบต่างๆ บนโลกออนไลน์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

5.4 จัดให้มีการอบรมขั้นพื้นฐานเกี่ยวกับคุณค่าและหลักการของการ คัดกรองเด็ก การสัมภาษณ์เด็กให้กับเจ้าหน้าที่ในหน่วยงานบังคับใช้กฎหมายที่ ต้องทำงานเกี่ยวข้องกับคดีความที่เกี่ยวข้องกับการละเมิดเด็ก และใน ขณะเดียวกันก็จัดให้มีการอบรมเกี่ยวกับเทคโนโลยีสื่อออนไลน์ให้กับเจ้าหน้าที่ของ รัฐในหน่วยงานต่างๆ ทุกคนที่ต้องทำงานเกี่ยวกับการคัดกรองเด็ก

5.5 จัดให้มีการรณรงค์ให้การศึกษาและสร้างความตระหนักรู้ในเรื่องความปลอดภัยบน โลกออนไลน์โดยมีเป้าหมายที่เด็กและผู้ปกครอง เช่น ภัยบนโลกออนไลน์ การ รณรงค์ต่อต้านการกลั่นแกล้งกันบนโลกไซเบอร์ และข้อมูลและความช่วยเหลือ ด้านความปลอดภัยบนโลกไซเบอร์ เป็นต้น

5.6 จัดให้มีหน่วยงานที่ดำเนินการตามแผนของคณะกรรมการระดับชาติ เพื่อ ประสานงานกับภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง เพื่อดำเนินโครงการคัดกรองเด็กในการใช้สื่อ ออนไลน์ให้ครอบคลุมทั้งด้านการป้องกัน การปกป้อง การเยียวยา และการเฝ้า ระวังภัยออนไลน์ในสังคม อย่างมีประสิทธิภาพ

5.7 จัดให้มีการรณรงค์ให้การศึกษาและสร้างความตระหนักรู้ในเรื่องความปลอดภัยบน โลกออนไลน์โดยมีเป้าหมายที่เด็กและผู้ปกครอง เช่น ภัยบนโลกออนไลน์ การ รณรงค์ต่อต้านการกลั่นแกล้งกันบนโลกไซเบอร์ และข้อมูลและความช่วยเหลือ ด้านความปลอดภัยบนโลกไซเบอร์ เป็นต้น

5.8 ส่งเสริม และสร้างความเข้มแข็ง(Empower) ให้แก่เด็กบนโลกออนไลน์มากขึ้น ผ่านกิจกรรมที่เด็กมีส่วนร่วมได้โดยง่าย ท้าทาย และน่าสนใจ เพื่อให้เด็กมีทักษะชีวิต ที่ดี เข้าใจบริบทของเทคโนโลยี บริบทของกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ผลกระทบหรือ

ปัญหาที่อาจเกิดกับตนเองและครอบครัว และรู้เท่าทันภัยบนโลกออนไลน์มากยิ่งขึ้น

- 5.9 ส่งเสริมและสนับสนุนข้อมูล ชุมความรู้ และทักษะในการสร้างการรู้เท่าทันสื่อออนไลน์ให้แก่ผู้ปกครอง และผู้มีหน้าที่ดูแลเด็ก เพื่อให้สามารถถ่ายทอดข้อมูลความรู้ดังกล่าว ไปยังเด็กที่อยู่ในความดูแล เพื่อร่วมกันสร้างสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยบนโลกออนไลน์
- 5.10 ครูต้องเรียนรู้เกี่ยวกับเครื่องมือทางสังคม และแพลตฟอร์มบนโลกออนไลน์ที่เด็กใช้ในประเทศของตนเองเพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับภัยอันตรายที่เด็กเผชิญอยู่บนโลกออนไลน์ และมองหาโอกาสเสริมสร้างความเข้มแข็งให้แก่เด็ก
- 5.11 จัดให้มีหลักสูตรการสร้างทักษะการรู้เท่าทันสื่อในโรงเรียนที่นำเอาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยบนโลกดิจิทัลมารวมเข้ากับหลักสูตรการเรียนการสอนของโรงเรียน และจัดให้มีผู้ให้คำปรึกษาประจำโรงเรียน และ peer-to-peer support สำหรับเด็กที่มีประสบการณ์ที่เป็นลบบนโลกออนไลน์ เพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลว่าจะมีวิธีการป้องกันซึ่งกันและกันอย่างไร

## เอกสารอ้างอิง

1. [http://www.minister.communications.gov.au/paul\\_fletcher/news/australian\\_government\\_keeping\\_our\\_children\\_safe\\_online#.V0nBvGdJm1t](http://www.minister.communications.gov.au/paul_fletcher/news/australian_government_keeping_our_children_safe_online#.V0nBvGdJm1t)
2. <http://aic.gov.au/publications/current%20series/tandi//280-261tandi.279html>
3. <https://www.gov.uk/government/news/ending-online-child-sexual-exploitation-uk-leads-global-summit-in-london-weprotect-children-online>
4. <https://www.nspcc.org.uk/preventing-abuse/keeping-children-safe/online-safety/>
5. [https://en.wikipedia.org/wiki/National\\_Society\\_for\\_the\\_Prevention\\_of\\_Cruelty\\_to\\_Children](https://en.wikipedia.org/wiki/National_Society_for_the_Prevention_of_Cruelty_to_Children)
6. NSPCC (2013) How safe are our children? 2013
7. <https://www.fcc.gov/consumers/guides/childrens-internet-protection-act>
8. <http://www.ala.org/offices/oif/ifissues/issuesrelatedlinks/cppacopacipa>
9. <https://www.govtrack.us/congress/bills/110/s431/summary>
10. <https://www.govtrack.us/congress/bills/110/s1738/summary>
11. World Congress Against Sexual Exploitation of Children and Adolescents 2008
12. <http://www.japantimes.co.jp/opinion/2015/04/25/editorials/social-media-child-abuse/#.V5DVz2dJm1u>
13. <http://thediplomat.com/2014/03/singapore-criminalizes-cyber-bullying-and-stalking/>
14. [https://www.pdpc.gov.sg/docs/default-source/public-consultation/positions\\_for\\_proposed\\_regulations\\_under\\_pdpa.pdf?sfvrsn=4](https://www.pdpc.gov.sg/docs/default-source/public-consultation/positions_for_proposed_regulations_under_pdpa.pdf?sfvrsn=4)
15. <http://www.mda.gov.sg/AboutMDA/Pages/OverviewRolesAndOutcomes.aspx#sthash.Hv1a18Z.dpuf>
16. คณาธิป ทองรวีวงศ์ , มาตรการทางกฎหมายในการคุ้มครองสิทธิบุคคลจากการกลั่นแกล้งรังแกออนไลน์ซึ่งนำไปสู่การฆ่าตัวตาย : ศึกษากรณีกฎหมายความปลอดภัยไซเบอร์ (Cyber-security safety Act) ของรัฐ Nova Scotia , รายงานสืบเนื่อง การประชุมวิชาการระดับชาติ “นวัตกรรมกับความท้าทายทางภาษาและการสื่อสารในโลกไร้พรมแดน” , 3-4 กันยายน 2558 สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์,
17. คณาธิป ทองรวีวงศ์, กฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองเด็กจากการกลั่นแกล้งรังแกทาง

อินเทอร์เน็ต (Cyber- bullying) ที่ส่งผลกระทบต่อสุขภาพจิตและการฆ่าตัวตาย, เอกสาร  
 ประกอบการสอนวิชาสัมมนากฎหมายเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์, กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเซนต์  
 จอห์น, 2558, หน้า .65-57 (เนื้อหาส่วนนี้ได้จัดทำเป็นบทความอยู่ระหว่างการพิจารณาของ  
 วารสารวิชาการ)

18. คณาธิป ทองรวีวงศ์, มาตรการทางกฎหมายในการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของเด็กในบริบท  
 ของการสื่อสารข้อมูลออนไลน์ ศึกษาเปรียบเทียบกฎหมายสหรัฐอเมริกาและกฎหมายไทย :,  
 บทความวิชาการนำเสนอในการประชุมวิชาการระดับชาติ สมาคมสถาบันอุดมศึกษาเอกชน  
 แห่งประเทศไทย พฤษภาคม 2557
19. คณาธิป ทองรวีวงศ์, การคุ้มครองเด็กจากเนื้อหาที่ไม่เหมาะสมทางอินเทอร์เน็ตกับการ  
 คุ้มครองเสรีภาพในการสื่อสารข้อมูล ศึกษาเปรียบเทียบกฎหมายสหรัฐอเมริกาและ :  
 กฎหมายไทย บทความวิชาการนำเสนอในการประชุมวิชาการระดับชาติ สมาคม  
 2557 สถาบันอุดมศึกษาเอกชนแห่งประเทศไทย พฤษภาคม
20. [HTTP://VIRTUALGLOBALTASKFORCE.COM](http://VIRTUALGLOBALTASKFORCE.COM)
21. [childrescuecoalition.org](http://childrescuecoalition.org)